

DE NIEUWE

Lord Lister

SERIE

GENAAMD

John Raffles

* NIEUWE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN ONBEKENDE *

Nr 3

RAFLES TE NEW-YORK

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 35 cent

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door de Uitgeverij «Libris» - Antwerpen

Algemeen Depot: «Buteca» Marinisstraat 18 - Antwerpen

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

RAFLES TE NEW-YORK

HOOFDSTUK I.

Boven de Atlantische Oceaan

— Hoeveel vaart maken wij, Charles ?

Rafles richtte deze woorden tot de jonge man, die het stuur hield van de snelle, sierlijke vliegmaschine, welke met verbazende snelheid op onmetelijke hoogte de Atlantische Oceaan overvloog.

Brent, tot wie de woorden gericht waren, wendde het hoofd halvelings terzijde en zei met glurende oogen :

— Meer dan vijfhonderd zeemijlen per uur of in kilometers uitgedrukt, tussen de negenhonderd en de duizend. Het is haast niet te geloven, Williame, dat wij amper vijf uur nodig hebben om van Engeland naar Amerika te vliegen.

— Wat men gelooft komt er niet op aan, Charles — antwoordde Rafles glimlachend — het geloof in iets is trouwens heel eigenaardig : na de wereldoorlog van 1914-1918 geloofde de gehele beschaving dat die bloedige gebeurtenis de laatste oorlog aller tijden zou geweest zijn. Intussen hebben wij een paar jaar geleden het einde gezien van een worsteling tussen de volkeren van de gehele wereld, en de verwoestingen en de ellende die zij meebracht waren meer dan

tienmaal groter dan in de vorige oorlog. En nu staan wij voor het feit dat bijna niemand ter wereld nog durft geloven dat er geen oorlog meer komen zal.

De stem van Rafles was stilaan ernstig geworden en allengs gedaald. Brent keek zijn vriend met half-verschrikte, half-verwonderde blik aan, en vroeg zachtjes :

— Williame, geloof jij werkelijk dat er nog oorlog komt ?

Rafles haalde mismoedig de schouders op.

— Ach, Charles — zei hij — wat ik of jij en alle andere mensen geloven of niet, dat komt er minder op aan. Ik hoop vurig dat de wereld bespaard blijve van een nieuw conflict dat de gehele menselijke beschaving zou vernietigen, maar of we dat geloven of niet, de feiten alleen zullen zulks moeten uitwijzen. Zo is het ook met de snelheid van onze vliegmaschine. Tien jaar geleden zou iemand geloofd hebben dat zoiets mogelijk was en heden vindt iedereen het een normaal verschijnsel.

Brent knikte instemmend.

— Dat is het ergste — zuchtte hij mismoedig — dat de realiteit en de techniek

de wijsbegeerte en de beschaving mijnen ver achter zich gelaten hebben.

Rafles dreigde lachend met opgestoken wijsvinger in de richting van de jonge man :

— Zover is het dus met jou gekomen, Charles ? Begin jij nu ook al te filosofeeren ? Ik zie dat mijn zwartgalligheid van daarjuist een slechte invloed op jou uitoefent en daarom zullen we dit kapittel maar best afsluiten. A propos, weet je welke snelheid onze sierlijke «SWALLOW» kan bereiken ?

— Ik heb gezien dat de indeling van de snelheidsmeter van 1 tot 1500 km. gaat — antwoordde Brent — maar ik geloof dat Handerson zich hierbij wel een beetje vergaloppeerd heeft toen hij samen met jou het toestel construeerde. Ik kan het hem echter niet kwalijk nemen, want zijn verering voor jou grenst aan het eindeloze en er is niets wat jij in zijn ogen niet zou kunnen verwezenlijken.

— Denk je werkelijk, dat die vijftienhonderd kilometer een overdrijving van Handerson is ? Als ik je nu eens zei dat ik hem daartoe bevel heb gegeven ?

Brents ogen gingen wijd open van verbazing.

— Je bedoelt toch niet, Williame... stotterde hij...

— Dàt bedoel ik juist wel, Charles — antwoordde Rafles laconisch. — «THE SWALLOW» kan zonder gevaar vijftienhonderd kilometer per uur afleggen. Als je de proef soms eens nemen wil ? Maar dan raad ik je aan eerst nog enkele kilometers te stijgen, willen we geen kans lopen het toestel bij de te grote weerstand van de lucht welke het zou ondervinden, uiteen te zien spatten !

Brent keek zijn vriend een oogenblik achterdochtig aan, doch zag dat het Rafles volkomen ernst was met zijn bewering. Hij omknelde de stuurknuppel nog een beetje steviger en zei verschrikt, als ontwaakte hij uit een nachtmerrie :

— Ik zal het toch maar liever niet probeeren, Williame ! Niet dat ik je niet op je woord geloof, maar het is me voor het oogenblik toch een beetje té machtig !

En dan plots opschrikkend, bij een gedachte die door zijn brein flitste, riep hij perplex uit :

— Maar dan zouden we sneller gaan dan het geluid !

— Inderdaad — gaf Rafles glimlachend toe. — En in dat geval zouden wij zelfs niet eens meer het gerucht van de motoren kunnen vernemen, ofschoon we daar op het oogenblik toch ook niet veel hinder van hebben in deze geluiddichte kabine. Maar nu ga ik je even verlaten om een bezoek te brengen aan Handerson, zodat jij je verder kunt bezig houden met de oriëntatie van onze koers, want als ik mij niet vergis, zie ik dat die tijdens ons gepraat een paar graden is afgeweken.

Het gesprek werd gevoerd in de kajuit van een vliegmaschine, speciaal door Rafles ontworpen en samen door hem en de chauffeur Handerson gebouwd in de loods van het park, toebehoorende aan Lord Williame Aberdean, onder welke naam Rafles te Londen een ruime woning aan de Regent-street betrok. Lord Aberdean was nu ongeveer vijftig jaar oud, maar zijn uiterlijk was nog altijd even jong en zijn bewegingen waren nog altijd even veerkrachtig als tien jaar geleden. De tijd scheen op hem geen invloed uitgeoefend te hebben, evenmin als op zijn vriend, Charles Brent, die ongeveer achtendertig jaar telde, ofschoon elke die hem zag hem niet ouder dan vijf-en-twintig schatte. Hij was bijna een hoofd kleiner dan Rafles, die ruim één meter tachtig mat, tengerder van gestalte en fijner van bouw, maar even lenig en gespierd als zijn oudere vriend.

Een paar uur geleden hadden zij in een overhaaste vlucht Kensington moeten verlaten en ze waren slechts, dit door toedoen van Charles Brent, op het nippertje aan de politie ontsnapt, nadat Handerson, die zijn meester wilde beschermen, gekwetst werd door een revolvershot, afgevuurd door een zekere Sloan, luitenant en rechterarm van de beruchte gangster Cullingham, die New York terroriseerde.

De feiten hadden zich voorgedaan in een magazijn aan de West-New-Bondstreet, waar de bende van Scarlet Hawk, door middel van een onderaardsche gang doorgedrongen was in de kelders van de Continental Bank om de zich daar bevindende goudvoorraad te stelen. Rafles, die op de hoogte was gekomen van de plannen van de bende der «BLACK RATS», waarvan Scarlet Hawk de

aanvoerder was, had op listige wijze het vertrouwen van de bendeleider weten te winnen door zich, samen met Charles Brent uit te geven als Parijse collega's, die verplicht waren geworden de Franse hoofdstad veiligheidshalve voor een tijdje te verlaten. Scarlet Hawk, die juist in verlegenheid zat, daar de brandkast-specialist der bende de avond tevoren door de politie was ingerekend geworden, had dankbaar van de gelegenheid gebruik gemaakt ; samen met Brent had Rafles de safe van de Continental Bank geopend, maar had echter het goud dat door de bendeleiden in een vrachtauto was opgestapeld, weten te bemachtigen en het was op het oogenblik dat hij met de vrachtwagen wilde vertrekken dat Handerson gekwetst werd, terwijl de politie door een onvoorzichtigheid der bendeleden gealarmeerd was geworden en een wilde achtervolging had ingezet. Door een gelukkig schot had Brent tijdens die achtervolging de politiewagen voor enkele minuten tot staan weten te brengen, zodat de drie mannen, de gekwetste Handerson inbegrepen, de villa van Rafles te Kensington hadden kunnen bereiken zonder te worden ingehaald. Door de verwonding van de chauffeur waren de mannen niet in staat geweest hun spoor geheel te doen verdwijnen, en juist op het oogenblik dat de politie voor de villa was gearriveerd, waren ze met «THE SWALLOW», die Brent was gaan halen, op het laatste oogenblik kunnen opstijgen, nadat ze nog gelegenheid hadden gevonden het geroofde goud in het vliegtuig op te bergen.

De vliegmaschine waarmede de tocht plaats vond was van een zeer eigenaardige constructie. Ze was vervaardigd volgens het principe der rakettoestellen, met dit verschil echter dat Rafles de jongste uitvindingen reeds was voorbijgestreefd en als aandrijving voor de motoren atoomenergie aanwendde. Deze bijna ongelooflijke prestatie bood het vliegtuig vele voordelen, die door de moderne vliegtuigbouwers nog altijd niet konden worden aangewend. Het bracht niet alleen mede dat het toestel kleiner, sierlijker en lichter was geworden, maar ook was er een grotere ruimte voor de kabine en de cockpit dan anders het geval zou zijn geweest. Want door het aanwenden van plutonium, werd door de splitsing der benzineatomen de ontploffingskracht van die vloeistof zozeer verhoogd, dat enkele liters benzine volstonden om de reis van Engeland-Ameri-

ka en terug te maken. Daardoor ook kwam het dat het vliegtuig de ongehoorde snelheid kon bereiken waarvan Rafles reeds gesproken had en waarmee de Grote Onbekende ook terdege rekening had gehouden toen hij het toestel had geconstrueerd. Daar «THE SWALLOW» zelfs op een hoogte waar de luchtlagen veel ijler waren dan op de gewone vliegroutes, een geweldige druk zou moeten doorstaan, had Rafles gebruik gemaakt van een samenkoppeling van dur-alluminium en plastek, waardoor een grote stevigheid werd verwezenlijkt. Door aanwending van plexionglas, kurk, rubber en vilt had de Grote Onbekende de kajuit en cockpit lucht- en geluiddicht gemaakt, terwijl verschillende reservoirs met geperste zuurstof in de vleugels waren ingebouwd en in verbinding stonden met de ruimte waarin de luchtreizigers verbleven. Het toestel was tevens voorzien van een helioschroef, waardoor het mogelijk werd loodrecht op te stijgen en te dalen, wat een vereischte was, vermits de reactiemotoren door stoomkracht gedreven, een te grote snelheid ontwikkelden, zodat een normale opstijging niet zonder levensgevaar zou kunnen worden verricht.

Intussen had Rafles Handerson vervoegd, die achterin het toestel in een afgesloten ruimte, die ook als keuken kon gebruikt, op een opklapbare brits was geïnstalleerd geworden ; bij het binnentreden van zijn meester had de chauffeur de ogen geopend. De kleur van zijn wangen was niet langer meer vaalbleek, maar lichtjes rood zodat Rafles reeds bij de eerste oogopslag kon merken dat de toestand van zijn patiënt met rasse schreden was vooruitgegaan.

— En James, hoe maak je het ? vroeg Rafles.

De reus keek zijn meester met dankbare blik aan en zijn stem klonk bijna even krachtig als vroeger, toen hij antwoordde :

— Het gaat mij uitstekend, mylord. Ik voel me sinds een paar uur zo goed dat ik aanstonds wel zou willen opstaan. Dat lamme bed hier verveelt me gruwelijk en ik lig hier maar niets te doen, terwijl U en mijnheer Brent wel haast van honger zullen omkomen. Als mylord het goed vindt zal ik straks even opstaan en voor een licht ontbijt zorgen.

— Daar komt niets van, James ! — zei Rafles met een strenge blik — je moet minstens nog vier of vijf dagen rust nemen, want als je nu zou opstaan zouden de gevolgen niet te overzien zijn. Ongetwijfeld

zou je koorts krijgen en na het bloedverlies dat je hebt geleden zou zoiets noodlottig kunnen zijn, zelfs bij jou sterk gestel.

— Als het de wens is van mylord — zei Handerson demoedig — dan zal ik hier blijven liggen, zelfs al moest ik vastgroeien als een oester aan haar schelp.

— Zover zal het wel niet komen, James ! — antwoordde Rafles lachend. — Ik beloof je stellig dat je binnen vier, vijf dagen zult kunnen opstaan en dat je je dan bijna even fit zult voelen als vroeger. Nu ga ik Brent op de stuurstoel aflossen, dan kan hij voor het ontbijt zorgen. Binnen een drietal uren trouwens zullen we Canada bereikt hebben.

— Gaan we naar Edmonton, mylord ?

— Inderdaad, James. Onze vriend Hickory zal blij zijn ons eens weer te zien. Zijn hoeve is ver afgelegen en ons vliegtuig zullen we gemakkelijk in een van zijn schuren kunnen bergen. Het zal daar nog veiliger zijn dan in onze eigen loods te Londen. Tracht nu nog een weinig te slapen, James, want vooral door te rusten win je krachten.

Rafles zocht Brent weer op in de cockpit en verwisselde met hem van plaats. De jonge man was juist klaargekomen met zijn berekeningen en deelde Rafles mede dat ze ongeveer op 24° Westlengte en 51° Noorderbreedte vlogen en zich dus nog steeds in rechte lijn op hun doel af voortbewogen. Zijn vriend bromde goedkeurend en nam op de stuurstoel plaats, terwijl Brent zich naar de keuken begaf, waar hij, met zo weinig mogelijk gerucht, dit om Handerson niet te storen in zijn slaap, voor een licht ontbijt zorgde, bestaande uit thee met gedroogde beschuiten, vruchten, vlees en vis, dat hij alles uit de kleine ijskast te voorschijn toverde om, vervolgens met een zéér grote handigheid de blikjes open te maken. De thee zette hij op een klein electricch kacheltje, waarvan de stroom hem door een der drie vliegtuigmotoren geleverd werd. Beide mannen aten achtereenvolgens met veel smaak en toen hun maal beëindigd was, doemde in de verte vaag de kustlijn van het Nieuwe Werelddeel op. Rafles die zijn plaats op de stuurstoel terug had ingenomen deed voorzichtigheidshalve het toestel een paar duizend meters stijgen, opdat men hen van beneden af niet zou opmerken. Hij voelde er niets voor dat zijn aankomst in Canada bekend zou worden, want ongetwijfeld zou de

politie alle stations hebben verwittigd. «THE SWALLOW» was ongetwijfeld veel sneller dan enige andere vliegmaschine, zodat er geen vrees hoefde te bestaan voor een succesrijke achtervolging ; de Grote Onbekende echter wilde vooral dat zijn aankomst in Amerika onopgemerkt zou geschieden, niet alleen dat hij daardoor zijn spoor bijster maakte, maar tevens om het feit dat de taak die hij zich voorgenomen had te volbrengen, alsdan gemakkelijker te vervullen zou zijn. Want Rafles had gezworen Sloan te doen boeten voor de kwetsuur van Handerson, kwetsuur die, indien ze een paar centimeters hoger was geweest, onvermijdelijk de dood ten gevolge zou hebben gehad.

Op dat ogenblik begon het kleine radiografische ontvangtoestel snel te tikken en op de smalle strook wasachtig papier verschenen allerlei grillige tekens.

Rafles had niet veel moeite om deze in Morseschrift gestelde boodschap te ontraadselen. Eerst met normale belangstelling, vervolgens meer aandachtig en tenslotte geheel in spanning volgde hij de overgeseinde mededeling. Brent, die zich achter Rafles bevond, kon niet zien wat de boodschap behelsde, maar trachtte ingespannen het tikkende geluid te volgen en te ontraadselen, iets waarin hij echter maar gedeeltelijk slaagde.

Toen het toestel met tikken ophield, wendde Rafles zich met schitterende ogen tot de jonge man :

— Weet je Charles, welke boodschap ik daarnet opving ? Zij werd uitgezonden door de Engelse politie en was gericht aan hun Amerikaanse collega's te New-York.

— Is het over de inbraak ? vroeg Brent nieuwsgierig.

— Ook daarover ; maar luister — zei Rafles — hier volgt de juiste tekst :

— 7b/11a-Politie Londen Hoofdkwartier. Bericht nr. 23. Wordt opgezocht : Lester Sloan, Amerikaan. Betrokken bij inbraak Continentalbank. Lengte 1 m. 75, zwart haar, bruine ogen. Volledig signalement reeds vroeger verspreid. Laatst gezien in vissershaven Southport. Ingescheept op motorjacht met onbekende bestemming, vermoedelijk Canada of de U.S.A. — Bij inbraak veroorzaakte instorting tunnel de dood van Scarlet Hawk. — Verzoeken bijzonderheden over laatste, die lang in Amerika ver-

bleef. Einde der mededeling.

Bij het vernemen van deze tijding floot Brent betekenisvol tussen de tanden.

— Zodus — zei hij peinzend — is het Scarlet Hawk die bedolven werd. Dat Sloan ontvlucht is verwondert mij niet, want hij zal zijn voorzorgen wel genomen hebben.

En plots van onderwerp veranderend vroeg hij aan Rafles :

— Blijf je nog altijd bij je plan, Williame, die vent te zoeken ?

— Twijfel je daar nog aan ? Indien het niet zo was, zouden wij ons deze reis kunnen bespaard hebben. Hij is trouwens een moordenaar in de echte zin van het woord en heeft de electricische stoel reeds meer dan tienmaal verdiend.

— Ben je van plan hem aan de politie over te leveren, Williame ?

— Zeker, Brent, indien zulks in mijn vermogen ligt. Indien het echter niet gaat zullen we hem desnoods zelf berechten.

— Je vergeet alleen één ding, Williame, namelijk dat New-York Londen niet is en ons daar practisch geen hulpmiddelen ten dienste staan.

— Laat het zo zijn, Charles, maar wij hebben reeds voor hetere vuren gestaan en New-York is tenslotte de gehele wereld niet ! Als Sloan er is zal ik hem vinden, al moest ik tot de laatste steen van New-York onderste boven keren !

Brent gaf mismoedig elke verdere discussie op. Hij wist dat het hopeloos was Rafles van om het even welk voornemen af te brengen, eenmaal het in zijn geest vaste vorm had gekregen.

Het werd trouwens ook tijd aan de landing te gaan denken, daar de kustlijn van Canada reeds ver achter hen lag en de streek van Edmonton ongeveer binnen een kwartier zou worden bereikt. Volgens de berekeningen van Rafles moest het toestel juist het Winnipeg-meer overvlogen hebben en zou binnen enkele minuten de Saskatsjewanstroom worden bereikt. De Grote Onbekende besloot te dalen, zodat het mogelijk zou zijn het landschap in ogenschouw te nemen, iets wat hem voor een juiste oriëntatie noodzakelijk bleek. Hij hoefde nu geen vrees meer

te koesteren te worden opgemerkt, want de zeldzame kolonisten, die de laagvlakte van Edmonton bewoonden, waren gewoon aan het verkeer van patrouillerende Canadese vliegtuigen, die de verbinding met de verafgelegen streken verzekerden. De vliegmachine overvloog nu uitgestrekte gebieden waar prairiën afwisselden met reusachtige wouden, terwijl de heuvels als eenzame, verloren schildwachten de streek overheersten, als het ware treurend over de vergane grootheid der Delawares, Mohawks, Zwartvoeten en Mohicanen, de grote Indiaanse stammen, waarvan de laatste overlevenden in de hun door de regering aangewezen reservaten, mijmerend terugdachten aan de grote dagen waarop machtige opperhoofden als Sitting Bull de strijd tegen de blanke indringers, de zo gehate «Bleekgezichten», op verwoede wijze voerden.

Op vele plaatsen ook was de prairie herschapen in golvende, door de wind strelend bewogen tarwevelden, terwijl hier en daar, als oasen in een woestijn, de woonhuizen der kolonisten de entonigheid van het landschap verbraken.

De vliegmachine daalde steeds meer en meer en vloog tenslotte slechts nog op enkele meters hoogte. Rafles had de stad Edmonton links laten liggen, en zich enkel vertrouwend op zijn feilloos oriëntatievermogen, stuurde hij nu recht op zijn doel aan. Niet lang daarna konden beide mannen in de verte de grote boerderij van Hickory wazig onderscheiden en de piloot minderde meer en meer zijn vaart, tot die nog slechts een paar kilometers per uur bedroeg. Sneller dan men had kunnen vermoeden bereikte het toestel zijn bestemming en kon Rafles de reactie-motoren uitschakelen en de helioschroef in werking stellen. Van beneden af had men hun aankomst reeds opgemerkt en toen het toestel zachtjes den grond raakte, werden de reizigers reeds opgewacht door Hickory en zijn beide zonen, wier gelaatsuitdrukking duidelijk bewees hoe groot hun vreugde was bij dit onverwacht bezoek.

Rafles en Brent die de vliegmachine hadden verlaten, schudden krachtig de hand van de drie hen opwachtede mannen. Er werd weinig gesproken, want Hickory, die een afstammeling van een der eerste pioniers was, was een zwijgzame natuur, een eigenschap die ook zijn zonen van hem hadden overgeërfd.

Met een paar woorden stelde Rafles de mannen op de hoogte van Handersons' kwetsuur, waarop beide zonen zich onmiddellijk naar het vliegtuig begaven, de reus, die bij de landing uit zijn slaap gewekt was, voorzichtig optilden en hem naar de boerderij overbrachten waar hij in een der steeds klaarstaande logeerkamers werd ondergebracht.

Rafles en Brent van hun kant, geholpen door Hickory, rolden de vliegmaschine naar een der nabije schuren, die als loods dienst

zou doen. Voor alle veiligheid werd het toestel met een zeil overdekt en nadat de Grote Onbekende zich verzekerd had dat «THE SWALLOW» veilig en wel was geborgen, begaven de drie mannen zich naar het woonhuis, waar ze in de huiskamer weldra gevoegd werden door de beide zonen, Al en Ben. Het goud dat in het vliegtuig was ondergebracht, wist Rafles, was hier even veilig als in de schuilplaats op een der Antillen-eilanden, waar de Grote Onbekende zijn buit verborg.

*

* *

HOOFDSTUK II.

Raffles te New-York

Vier dagen waren verlopen sinds Raffles, Brent en Handerson op de boerderij van Hickory waren aangekomen. Na de eerste begroeting had de farmer de drie mannen geheel vrijgelaten en Raffles en Brent hadden, in gezelschap van beide broers, Al en Ben, de gehele streek te paard doorkruist, terwijl Handerson onder de hoede van Hickory's vrouw, achterbleef, die de gekwetste met moederlijke zorgen omringde. Reeds de tweede dag na de aankomst was de reus in zoverre hersteld, dat hij zonder hulp het bed kon verlaten en zich, zonder zich te storen aan de protesten van Moeder Hickory, in de keuken verdienstelijk maakte. Raffles en Brent van hun kant, beleefden een uitzonderlijk genoeg aan hun ritten door de prairie, waarbij Brent zijn hart als jager kon ophalen bij het achtervolgen van herten en reebokken en het gevreesde wilde zwijn, mitsgaders de kleinere dieren zoals de das, sabeldier en zo menig ander. Het weer was nog altijd even prachtig als bij hun aankomst en Brent zag met lede ogen hoe de dag van hun vertrek vliegensvlug nader kwam. Graag had hij de enkele weken die hem nog van de winter scheidde, op dezelfde sobere en gezonde wijze doorgebracht als de drie voorbije dagen, maar Raffles bracht hem aan het verstand dat ze niet voor hun genoeg uit waren en dat ze enkel het herstel van Handerson afwachtten, om zich naar New-York te begeven.

Hickory had aan zijn bezoekers geen uitleg gevraagd, zoals dat zijn gewoonte was; hij kende de ware naam van Raffles niet, die zich vroeger had voorgesteld als Sir Cedric Highland en diens secretaris en vriend Charles Bruns, terwijl hij van Handerson slechts de voornaam kende. Raffles was in zijn leven verschenen op een ogenblik dat de farmer de ondergang en de dood nabij was, en het was slechts door toedoen en met de hulp van de Grote Onbekende, die met zijn vliegmaschine de streek overvloog, en de hopeloze strijd zag van Hickory en zijn zonen tegen de prairiebrand, die hen langs alle kanten had inge-

sloten, dat het leven der bewoners en ook de hoeve was kunnen gevrijwaard worden. Van dat ogenblik af had de Grote Onbekende in Hickory een tot in de dood verknochte vriend gevonden, en ofschoon deze laatste wel de identiteit van zijn redder vermoedde, toch had hij er zich nooit één woord over laten ontvallen en bleef Raffles voor hem Sir Highland. Raffles kon maanden en jaren afwezig blijven, maar telkens als hij kwam vond hij op de hoeve mensen op zicwachten, die voor hem zonder aarzelen de dood zouden hebben getrotseerd. De geheimzinnigheid die Raffles omringde, stoorde de oude farmer niet in het minst en hij was dan ook niet verwonderd toen de Grote Onbekende hem de avond van de derde dag mededeelde, dat, gezien Handerson zo goed als volledig hersteld was, zij de volgende dag zouden vertrekken. Hickory knikte slechts en vroeg geen nadere uitleg evenmin als het doel van de reis. Slechts toen Raffles zei dat ze geen gebruik zouden maken van «THE SWALLOW» maar met de West Canadian-Railway de tocht zouden vervolgen, gaf de farmer zijn beide zoons onmiddellijk opdracht alles in gereedheid te brengen voor de volgende ochtend, om de bezoekers met rijtuig en paarden naar de stad te brengen. Het was duidelijk te zien dat beide jonge mannen, die Brent omwille van zijn vaardigheid als schutter een zéér grote bewondering toedroegen, hun gasten met lede ogen zagen vertrekken. Zij zeiden daarvan echter geen woord, daar ze heel goed wisten dat hun vader zulks niet zou hebben geduld. En ofschoon zeer onder de indruk verlieten zij onmiddellijk het vertrek om hun opdracht te gaan vervullen.

's Anderendaags vroeg in de ochtend vertrokken dan ook Raffles, Brent en Handerson, deze laatste geheel hersteld en werd afscheid genomen van Hickory en diens vrouw. Al en Ben zouden de drie mannen naar de stad brengen en waren bezig het reisgoed van hun bezoekers in te laden. Daarop zette het gespan zich in beweging, lang nagestaard door

de beide echtgenoten en werd de tocht naar Edmonton aangevangen. De drie mannen waren juist op tijd voor de trein, die in het station slechts een paar minuten stilhield. en met een krachtige handdruk werd naastig afscheid genomen. Op het nippertje konden de drie mannen een leegstaande coupé bemachtigen en niet lang nadat de express zich in beweging had gezet, werd Edmonton geheel aan hun ogen onttrokken.

*

* *

De reis naar New-York was lang en een-tonig. Twee machtige locomotieven trokken de sliert van wagens langs het met zoveel moeite en ontberingen in de wildernis aangelegde spoor, in een razend tempo door vlakten, over stromen en rivieren, en duizelingwekkende, diepe ravijnen naar hun einddoel toe. Vreedzaam strekte het landschap zich uit, waar de Indianen niet langer meer jaagden op de buffels en waar de wigwams vervangen waren door de nederzettingen der kolonisten. De aanleg van deze haast eindeloze spoorweg, die van uit het hart der Verenigde Staten voerde naar de verst afgelegen punten van Alaska, naar plaatsen met legendarische namen als Klondike, Yucon, die reeds lang alle luister uit het tijdperk van de Gold-rush hadden verloren en waar de laatste goudzoeker de plaats had geruimd voor de enkele pelterijhandelaars, die er een leven sleten in gezelschap van de enkele aldaar gestationeerde leden der Noordamerikaanse politie, deze aanleg had ontelbare moeite en vele mensenlevens gekost. Vele Indianenstammen waren in opstand gekomen en in vele gevallen werden de enkele meters spoorweg, door tientallen arbeiders bij daglicht gelegd, door de Indianen des nachts weer opgebroken en moest het werk weer herbegonnen worden. Méér dan drie jaar was het een hopeloze worsteling geweest tussen de beschaving die langzaam voorwaarts drong en de half-wilde Indianenstammen, die hun grondgebied met alle mogelijke middelen trachtten te vrijwaren. Tenslotte had de blanke de strijd gewonnen en één voor één hadden de Indiaanse stammen de grond hunner voorvaderen moeten verlaten om zich terug te trekken in de reservestaten die hun door de regering ter beschikking werden gesteld en waar zij treurden en jammerden over de misnoegdheid van de Grote Manitou, die zijn gelaat van zijn kinderen had afgekeerd

en toeliet dat de Bleekgezichten de Heilige Grond der voorvaderen ontheiligden.

Rafles kende zeer goed de tragedie van het Indiaanse volk en ofschoon hij als Angelsakser de noeste vlijt en het uithoudingsvermogen der eerste kolonisten van zijn ras bewonderde, toch was hij soms bitter gestemd over de wijze waarop de blanken de grootheid van hun imperium hadden gevestigd.

Spoedig echter werden deze gedachten verdrongen door overwegingen van meer practische aard. Gewiegd op het eentonig en dreunend stacato der wielen, die met razend tempo op de glinsterende spoorstaven hun roffel sloegen, was Handerson langzaam ingeslapen. Brent had aandachtig de verschillende gemoedstoestanden van Rafles op diens gelaat kunnen aflezen en toen de Grote Onbekende zijn ogen opsloeg ontmoette hij de begrijpende blik van Brent. ,

— Het is inderdaad hopeloos, Charles — zei hij, in antwoord op de onuitgesproken vraag van de jonge man. — Het heeft geen zin zich in het verleden te verdiepen, want er is geen weg terug meer mogelijk en gedane zaken hebben geen keer. Toch erger ik mij steeds aan de grondeloze hoogmoed en ijdelheid van het blanke ras, waartoe ik, ik kan het niet ontkennen, ook zelf behoor. Men moet toegeven dat ze onmiskkenbaar de meesters zijn dezer aarde, maar ik vraag je, wat hebben zij ervan gemaakt? Met de huidige technische vooruitgang op alle gebied, zouden ze het leven van eenieder tot een paradijs kunnen maken, maar overal ter wereld stoot men op ellende, armoede, corruptie, verraad, haat en nijd. En dat is niet alleen toepasselijk op het leven der mensen onderling, maar ook op de verhouding tussen de verschillende landen en volkeren; om te zwijgen van het morele verval waaronder na deze jongste oorlog de gehele wereld schijnt gebukt te gaan. Overal tiert de prostitutie welig als een stinkende zwam en dreigt alles te ondermijnen. Is het dan te verwonderen, Charles, dat ik de bestaande wetten niet als de mijne kan beschouwen? Dat ik weiger mij te schikken naar de conventies en het mij niet voldoende is zulke toestanden aan te klagen? Zolang er nog ongerechtigheid op deze wereld bestaat, zal ik mij op de weg plaatsen van hen die onder het mom der beschaving de mensheid naar de afgrond voeren. Maar genoeg hierover, beste Charles, wij moeten ons nu vooral voorbereiden op de

taak die ons te New-York wacht, en die binnen enkele uren een aanvang neemt.

— De grote vraag is hoe aan te vangen ! — zei Brent kritisch — Wij weten van Sloan niets anders af dan dat hij ontvlucht is. Niets zegt ons dat hij zich inderdaad naar New-York heeft begeven.

— Waar denk je dan dat hij anders heen zou gaan, Charles ? Eenmaal in die stad, waar Cullingham de lakens uitdeelt, is hij veilig, zowel voor de Engelse als voor de Amerikaanse politie. Hij is een té goed werktuig en weet té veel van zijn baas, dan dat die hem in de steek zou laten.

— Alles goed en wel — pruttelde Brent tegen — maar als de politie, zoals je zegt, tegen hem niets vermag, wat kunnen wij dan doen ?

— De politie, Charles, kan niet doen wat wij wél kunnen. Niemand kent ons in New-York en onze komst aldaar zal helemaal niet opvallen terwijl Cullingham steeds op de hoogte schijnt te zijn van al het doen en laten der politie. Het is op dit voordeel dat wij tegenover de politie hebben, dat al mijn plannen gebouwd zijn.

— En is het onbescheiden van mij, als ik je vraag met wat je eerst denkt te beginnen, vroeg Brent glimlachend.

— Helemaal niet Charles. Jij vooral dient het te weten. Het is heel eenvoudig en een kind zou het begrijpen. Eerst en vooral moeten wij in contact zien te komen met Cullingham. Veel moeite kan zulks niet kosten, want als ik goed ingelicht ben, moet hij in de New-Yorkse uitgaande wereld een voorname rol spelen. Hij is helemaal niet de figuur van de ganster en racketeer, zoals de filmstudio's te Hollywood haar aan de grote massa pleegt voor te stellen. Hij loopt niet met een heel arsenaal wapens op zak en evenmin wordt hij, zoals je in je romantisme zoudt kunnen denken, voortdurend omringd met een escorte gewapende scherpschutters en machine-gunnen. Zulke inscenering mag dan al in het gloriëtijdperk van Al Capone tot de gebruiken der gangsters hebben behoord, heden ten dage echter, zou zoiets onmiddellijk reacties vanwege de federale staatspolitie, de bekende G-Men, uitlokken. Cullingham integendeel, schijnt zich als een volmaakt gentleman te gedragen en in zijn houding schijnt niets er op te wijzen, dat hij de ongekroonde

koning der misdadigers van New-York is. Hij bezit een druk bezocht zakenkantoor in het centrum der stad en hoe vaak ook de politie getracht heeft daar bewijzen van Cullingham's ongeoorloofde praktijken te ontdekken, steeds is ze met de kous op de kop moeten terugkeren. En toch is het een soort openbaar geheim dat van uit diezelfde kantoren een groot deel der activiteit der New-Yorkse misdadigers wordt geleid.

— Die organisatie van Cullingham moet dan wel héél machtig zijn — wierp Brent op — want hoe is het anders te verklaren dat er niets uitlekt ?

— Dat schijnt inderdaad zoo, Charles — gaf Rafles toe. — Maar je moet niet uit het oog verliezen dat de politie geweldig gehandicapeerd wordt, daar X Cullingham op een of andere wijze steeds op de hoogte van haar plannen wordt gebracht.

— Dan zou het verraad bij de politie-instanties zelf schuilen ? — merkte Brent op.

— Dat is nog niet heel zeker, Charles. Het mag een feit zijn dat enkele jaren geleden er grote corruptie in het politiekorps bestond, maar de actie van de G-Men heeft daaraan, gelukkig, een einde gesteld. Tot zelfs in de hoogste kaders werd er gezuiverd en degenen die toevallig ontsnapt zijn, zullen het wel niet aangedurfd hebben opnieuw te beginnen. Hoe het ook zij, door wie of wat de bende-leider op de hoogte wordt gebracht zullen wij wel weten uit te vissen.

— Hoe denk je met Cullingham in aanraking te komen, Willame ? Als wij hem van nabij willen volgen lijkt het mij toch noodzakelijk dat hij de idee krijgt dat wij hem op een of andere wijze van dienst kunnen zijn.

— Daaraan heb ik ook reeds gedacht, Charles, en bij het opmaken van onze paspoorten op de farm van Hickory heb ik hiermee duchtig rekening gehouden. Officieel zijn we vertegenwoordigers van een Concern van diamanthandelaars en daar Cullingham zich ook schijnt bezig te houden met het smokkelen van edelstenen, zullen wij bij hem wel zeer welkom zijn. De tijd die Handerson nodig had om te herstellen, heb ik gebruikt om de meest schitterende aanbevelingsbrieven voor onszelf te maken. Ze zijn gesteld op oorspronkelijk briefpapier, dat ik enkele jaren geleden bij een nachtelijk bezoek aan

de diamantbeurs heb medegenomen, samen met een paar stempels van de vereniging. Al deze dingen bevinden zich steeds in de kleine citybag die ons op elke reis vergezeld en ons reeds herhaaldelijk goede diensten heeft bewezen.

— Wij kunnen dus van het eerste ogenblik af de strijd aangaan? — vroeg Brent met schitterende ogen.

— Zo is het, Charles. En nu je dat alles weet zullen wij er best aan doen het voorbeeld van Handerson te volgen en enkele uren trachten te slapen, iets waar ons te New-York waarschijnlijk niet veel tijd zal voor overblijven!

Hierop maakten beide mannen het zich gemakkelijk en even rustig als bevonden zij zich in hun slaapkamer van hun woning in de Regent-Street, sliepen zij weldra in, gewiegd door het monotone gedreun en gekletter der wielen, die kilometer na kilometer verslonden.

*

* *

Na hun aankomst te New-York hadden de drie mannen hun intrek genomen in een gerieflijke, kleine woning aan de 42e straat, in de nabijheid van Park Avenue, West-side. Het was niet alleen om reden dat de hotels overvol waren dat Rafles deze handelwijze verkoos, want met geld en goede woorden was er in elk bekend hotel wel nog iets te doen. De Grote Onbekende wilde echter de handen vrij hebben, want zijn onderneming was van dien aard, dat hij elke nieuwsgierigheid best kon missen. Handerson, die geen de minste last meer had van zijn wonde, en die zowat van alle markten thuis was, speelde voor butler, huisknecht en kok tegelijkertijd. Zwaar werk was dat niet, want meestal aten Rafles en Brent buitenshuis, zodat de reus meestal slechts voor het ontbijt hoefde te zorgen. Sinds hun aankomst waren er drie dagen verlopen, dagen die Rafles gebruikt had om zijn netten te spannen, waarin Cullingham, als alles normaal verliep, zichzelf zou verstrikken en terzelfdertijd met hem ook luitenant Sloan. Gewapend met zijn aanbevelingsbrieven, had Rafles een bezoek gebracht aan enkele bekende diamanthandelaars, die hun collega met de meeste voorkomendheid ontvingen. Hadden zij kunnen vermoeden dat de persoon die zich aandien-

de onder de naam van Mister Jefferson, de beruchte inbreker John Rafles was, dan zouden zij ijlings al hun juweelen in een bank-safe zijn gaan opbergen. Het grote gemak echter waarmede Rafles, of liever Mister Jefferson, over de diamanthandel sprak, en de grote vakkennis die hij daarbij aan de dag legde, stelde de handelaars volkomen gerust; het feit trouwens, dat Mister Jefferson niet kwam kopen, maar onderhandelingen kwam voeren over de verkoop van edelsteenen, was een reden te meer om het vertrouwen in hem te versterken.

Tot nogtoe had Rafles vanwege Cullingham nog geen teken van leven bespeurd. Hij begreep echter wel dat de bendeleider, die heel zeker reeds op de hoogte was van de aankomst van Mister Jefferson en diens secretaris, goed zijn voorzorgen nam en in zijn positie vooral niet te vlug van stapel kon lopen. Rafles van zijn kant, had die dagen benut om zoveel mogelijk inlichtingen betreffende Cullingham in te winnen. Hij ging daarbij met de meeste omzichtigheid te werk, daar hij de achterdocht van de gangster niet wilde opwekken. Op die wijze had hij heel wat belangrijke gegevens weten te verzamelen die voor zijn onderneming spoedig van het grootste nut zouden blijken te zijn. Een paar avonden reeds was hij samen met Brent uitgenodigd geworden op een soirée, waarop de leidende klasse van de stad, die voornamelijk uit handelaars en geldmagnaten bestond, vertegenwoordigd was. Weliswaar had hij geen van beide keren Cullingham ontmoet, die blijkbaar om een of andere reden afwezig was gebleven, maar tijdens zijn gesprekken die hij voerde met bekende politici en zakenlui, had hij steeds zo handig kunnen manoeuvreren, dat het gesprek als van zelfs bij Cullingham was beland. Rafles kon opmerken dat de personen die Cullingham het best schenen te kennen, zéér omzichtig waren in hun uitlatingen, zodat het slechts een goed menschenkenner als Rafles opviel, dat het slechts uit schrik was dat zij hem op hun bijeenkomsten uitnodigden en ook dulden. Er scheen om de persoon van Cullingham een geheimzinnige atmosfeer te zweven, een zekere raadselachtigheid, die Rafles totnogtoe niet had weten te ontsluiten. Over een zaak echter waren al zijn zeglieden het eens, namelijk dat Cullingham een buitengewoon schrandere geest was en gespeend van alle scrupule. Men vertelde van hem dat hij elkeen, die in moeilijke finan-

cieele omstandigheden op hem beroep had gedaan, met geen mogelijkheid er nog in slaagde uit zijn klauwen te ontsnappen. Namen werden gefluisterd van als solide zakenlui bekend staande personen, die slechts nog pionnen waren op het schaakbord van de meester-misdadiger. Maar nergens kon Rafles iets opvangen, dat duidelijk liet uitschijnen wie Cullingham werkelijk was, 't is te zeggen, de man die hoofdzakelijk de onderwereld van New-York organiseerde. De Grote Onbekende had niet kunnen ontdekken of het schrik was of onkunde die de mensen er van weerhield te spreken. Zelfs onkreukbare politici — onkreukbaar in zover dit met hun belangen strookte dan alleszins — lieten zich over dit kapittel niet uit en Rafles vermoedde sterk dat ook zij hun mening niet dorsten te uiten, uit vrees bij de volgende verkiezingen een of andere actie tegen zich te zien beginnen, die hen in de ogen van de kiezers onmogelijk zou maken.

Het was voor Rafles dan ook een hele schok toen hij de vierde dag van zijn verblijf te New-York met de ochtendpost een uitnodiging ontving voor een partij in het grote herenhuis van Cullingham aan de fifth Avenue en waarop, te oordelen althans naar de namen van de genodigden, die op de achterkant der uitnodiging vermeld stonden, de elite van New-York aanwezig zou zijn.

— Eindelijk ! — mompelde Rafles — Eindelijk zullen we de bunzing in zijn eigen hol te pakken nemen ! Het heeft wel lang geduurd vooraleer Mister Cullingham zijn plannen rijp achtte !

Bij het ontbijt stelde Rafles Brent op de hoogte van de feiten.

— Als ik mij niet vergis, Charles, zullen van avond de eerste schermutselingen aangaan voor een strijd die eindigen zal met de ondergang van mij of van Cullingham. Wees dus op alles voorbereid en verlies geen enkel ogenblik je zelfvertrouwen, wat er in de komende dagen ook mag geschieden. Verlies vooral niet uit het oog, dat we van dit ogenblik af omringd zullen zijn door de spionnen van Cullingham en dat elke vergissing van onzen kant de meest noodlottige gevolgen kan hebben. Cullingham acht het ogenblik gekomen om toe te slaan, wat met andere woorden zeggen wil dat hij op zijn beurt zijn netten heeft gespannen en zal trachten ons daarin te vangen ! Hij heeft

daarbij alle voordelen die een stad als New-York hem kan bieden : ongekroond hoofd van de misdadigerswereld, rijk, en zonder scrupules en heeft daarbij ook nog de beschikking over handlangers en invloedrijke connecties in alle middens en alle standen, van lieden die op een of andere wijze in zijn macht zijn geraakt. Wij daarentegen, zijn slechts met ons drieën en hebben alleen het voordeel dat wij weten waar het Cullingham om te doen is, terwijl hij daarentegen er geen het minste vermoeden van heeft wie wij in werkelijkheid zijn. Dit voordeel moeten wij zolang mogelijk zien te behouden en uit te baten, want van het ogenblik dat Cullingham argwaan krijgt, wordt onze toestand zo goed als onhoudbaar. Ik weet, Charles, dat je je van dat alles even goed bewust bent als ik, maar ik wil er nog eens de nadruk op leggen om zeker te zijn dat er geen enkele vergissing zal worden begaan. Ik zal ook in deze zin met Handerson praten, alhoewel dat ook amper nodig is. James komt zelden of nooit met iemand in aanraking en gebeurt het toch dan zegt hij nimmer een gebenedijd woord.

Bij de ernst van Rafles' woorden had Brent zich enkele ogenblikken onbehagelijk gevoeld. Tot op heden had hij nog altijd min of meer in de overtuiging geleefd dat de strijd met Cullingham nog zou kunnen ontweken worden en Sloan hun bij toeval op een of andere wijze in handen zou vallen. Nu het echter tot hem doordrong dat de worsteling tussen Raffles en Cullingham deze avond een aanvang zou nemen, voelde hij zich heelmaal niet meer gerust. Te Londen zou hij niet de minste angst hebben gekend in een geval als dit, omdat ze daar over ontelbare mogelijkheden beschikten, maar hier te New-York echter stond geen enkel van de gewone hulpmiddelen tot hun dienst.

Raffles, die duidelijk de reacties van Brent op diens gelaat had kunnen volgen, legde zijn hand op de arm van de jonge man en zei zachtjes :

— Charles, indien je denkt dat onze opgave te moeilijk is en vreest voor mislukking, heb je nog al de tijd om je terug te trekken. Ik wil je niet tegen je zin en overtuiging in, meeslepen in een avontuur dat ons allen het leven of de vrijheid kan kosten. Indien je dus werkelijk meent redenen te hebben om van deze onderneming af te zien, dan zal ik je zulks niet kwalijk nemen. In dat geval kun je naar Londen terugkeren en daar mijn terugkomst afwachten.

Brent keek Rafles verontwaardigd aan.

— Zelfs al was ik er van overtuigd — riep hij kwaad uit — dat dit onze laatste onderneming zou zijn, dan zou je me aan je zijde vinden ! Ik begrijp niet, Williame, hoe je daaraan twijfelen kunt !

— Dat doe ik ook niet, Charles, maar het is mijn plicht je te wijzen op de gevaren die de strijd tegen Cullingham zal medebrengen. Indien het echter je wens is — iets waaraan ik niet twijfel — om mij in deze onderneming te helpen, dan wens ik mezelfs des te meer geluk om jouw trouwe vriendschap, die nog nooit gefaald heeft en die ik, op de keper beschouwd, niet verdien; want niemand ter wereld heeft het recht zijn vrienden mee te slepen in een avontuur waarvan de gevaren

zó menigvuldig en onafzienbaar zijn.

— Spreek daar niet meer over, Williame. Je weet immers goed genoeg dat ik niet anders zou kunnen zijn, zelfs indien het mijn wens was. Eenmaal, toen ik aan de rand van de afgrond stond, heb jij mij gered, en sindsdien heb je no gherhaalde malen op gevaar van je eigen leven, mijc van een wisse dood behoed.

— Datzelfde kan ik van jou zeggen, Charles — zei Rafles glimlachend. — Laten we er echter niet verder meer over praten en maken we ons klaar voor het eerste hoofdstuk van het drama dat heden avond in de fifth Avenue begint, en dat — de hemel weet waar — eindigen zal !

* *
*

HOOFDSTUK III.

De partij bij Mr Cullingham

Niemand die dezelfde avond de gelegenheid zou hebben gehad een blik te werpen in het prachtige herenhuis van Mr. Cullingham, zou, indien hij onkundig ware geweest van de werkelijke identiteit van de eigenaar, een ogenblik durven hebben veronderstellen, dat hij zich in de woning bevond van een man, die door zijn misdaden reeds meer dan éénmaal de dood zou hebben verdiend.

Reeds van acht uur af waren de eerste auto's geluidloos komen aanrijden en stopten geruisloos en met een distinctie die past voor luxueuze wagens, die de bezitters minstens 5.000 dollar hadden gekost, voor de toegangspoort van Cullingham's woning, waarvan de entree met schitterende en veelkleurige lampen was verlicht, terwijl een stijf in goud borduursel bezette livreeknecht hautain en zelfbewust van zijn «voornaam» positie, de portières der auto's opende en de gasten buigend naar binnen leidde. Een uur later stond een eindeloze rei wagens langs beide kanten van de weg geparkeerd, ofschoon dit door de verkeersreglementen verboden was, maar geen politieagent zou zich de dwaasheid in het hoofd hebben gehaald om hiervan proces-verbaal op te maken, daar hij bij voorbaat wist dat dit hem op slag zijn baantje zou hebben gekost.

Drie grote, ineenlopende vertrekken op het gelijkvloers, waarvan de vleugeldeuren wijd openstonden, waren reeds gedeeltelijk gevuld met gasten, die zich in groepjes hadden verzameld en zich met elkaar onderhielden. Het jongste nieuws en de nieuwste schandaalkroniek werden op dergelijke parties steeds gelanceerd, zonder dat iemand wist wie ze er rondventte, terwijl elkeen ze toch te horen kreeg. In de middelste kamer speelde een der bekendste bands van de stad de jongste successen, afgewisseld met slepende blues en somtijds, heel zelden echter, een smachtende tango. De grootste drukte heerste rond de bar in het derde vertrek, waar naast de meest fijne en uitgelezen dranken, ook de duurste lekkernijen gratis ter beschikking der gasten stonden. De drank varieerde

van whisky tot champagne, met daartussen een hele gamma van spiritualiën en likeuren, waaronder de «droge» Hennessy-Cognac, oude Jamaica Rhum met 'n goddelijk aroom, kummel, gin, wodka, enz. Ook de koude gerechten waren veelvuldig en van uitzonderlijke kwaliteit, en de caviaar, kreeften sla, vleespasteitjes en vreemdsoortige visgerechten konden het gehemelte van de meest verwendende gastronomen meer dan bevredigen.

Cullingham, samen met een beeldmooie, jonge vrouw, die officieel zijn secretaresse heette te zijn, doch door voorzichtige fluisteraars als zijn minnares werd bestempeld, namen de honneurs waar. Voor iedere bezoeker had de gastheer een glimlach, een vleierij en soms zelfs wel een kwinkslag in petto; het moest gezegd worden dat Cullingham zich met de meeste correctheid en standing van zijn plichten kweet; hij was in rok en de onberispelijke snit ervan deed zijn slanke, veerkrachtige gestalte voordeelig tot haar recht komen. Hij was van middelbare gestalte en zijn leeftijd, die niemand ooit te weten was kunnen komen, werd geschat op vijfenveertig jaar. Zijn haar was gitzwart en zijn ogen hadden een groene kleur, die naar gelang de gemoedstoestand waarin hij verkeerde, weemoedig donker of helflitsend als die van een rofdier waren.

Rosita Vaughan, zijn secretaresse en, naar algemeen werd aangenomen, zijn intieme vriendin, droeg een lilakleurig avondtoilet, dat haar zuivere, volmaakte vormen met distinctie accentueerde. Een diamanten diadeem en een halssnoer van niet te schatten waarde, verhoogden nog de glans van haar exquise verschijning.

Ongeveer kwart na negen arriveerden Raffles en Brent mede met de laatstverwachte gasten, juist op het ogenblik dat de dansparen zich begonnen te vormen. Cullingham ontving beiden met de meeste voorkomendheid en ook de glimlach waarmee Rosita hen verwelkomde was anders en persoonlijker dan waarmee ze de overige bezoekers had begroet. Er werden een paar algemeen-

heden gewisseld en Cullingham maakte van de gelegenheid gebruik om met de vermeende Mister Jefferson een nadere afspraak te maken. Hierop troonde Rafles Brent mede, nagestaard door Cullingham en Rosita, wier belangstelling in beide mannen echter van geheel verschillende aard was.

De beide vrienden namen in een der vertrekken plaats aan een tafeltje, in een rustig hoekje.

— Hoe vin je die vrouw, Williame ? — zette Brent het gesprek in.

— Welke vrouw ? — vroeg Rafles, de wenkbrouwen fronsend.

— Maar Williame ! Heb je dan werkelijk geen oog voor vrouwelijk schoon ? Jij moet toch ook gezien hebben welke uitzonderlijke verschijning Rosita Vaughan is !

— Vin je dat, Charles ? Nu, dan zul je wel gelijk hebben. Ik moet echter zeggen dat ik er geen nadere aandacht aan geschonken heb. Verlies niet uit het oog dat ik hier voor Cullingham gekomen ben en dat al het overige mij volkomen onverschillig laat.

— Dat neemt toch niet weg, Williame, dat men oog kan hebben voor iets buitengewoons, en de schoonheid van die vrouw is werkelijk té frappant dan dat men ze over het hoofd kan zien !

— Mijn beste Charles, wat draaf jij weer door ! Jij hebt die vrouw pas enkele ogenblikken geleden gezien en je praat erover alsof je haar reeds je gehele leven kende. Zoals haast alle mooie vrouwen is waarschijnlijk ook dit schepsel ijdel, zelfzuchtig en vooral leeghoofdig. Ik begrijp niet hoe je je door een mooi gezichtje zóó kunt laten inpalmen !

— Ben je dan nog nooit in je gehele leven verliefd geweest, Williame ? — barstte Brent uit. — Als iemand anders je hoorde zou hij wel denken dat je helemaal zonder gevoelens bent !

Rafles keek de jonge man bij deze uitval strak aan. Hij perste de lippen op elkaar en een pijnlijke trek, die Brent bij hem nog nooit gezien had, gleed over zijn gelaat. Tenslotte herwon de Grote Onbekende zijn zelfbeheersing en zei zacht :

— Zoiets had ik van jou niet verwacht, Charles. Je vergist je schier als je denkt dat ik koud en ongevoelig ben. Er zijn echter dingen in het leven, die men zelfs aan zijn beste

vriend niet vertelt, laat je dat genoeg zijn. We zullen nu dit kapittel maar besluiten, want ik zie dat je er gebrand op zijt je kans te wagen bij de dames, en je er op staat je talenten als danser tot hun recht te doen komen.

Brent, die bij de wemoedige woorden van Rafles de ogen had neergeslagen en een hoogrode kleur had gekregen, legde zijn hand op den arm van zijn vriend en zei :

— Vergeef me, Williame, indien ik je pijn heb gedaan. Het was niet mijn bedoeling je te kwetsen of droevige herinneringen bij je wakker te schudden.

— Ik neem het je niet kwalijk, Charles — zei Rafles, die zijn zelfbeheersing reeds had teruggewonnen en vaag glimlachte. — Ik weet dat je er niets kwaads mee bedoelde ; en ga nu maar vooraleer alle dames een partner hebben gevonden.

Met een verontschuldigende blik naar zijn vriend verwijderde zich de jonge man, hoofdschuddend nagestaard door Rafles, die niet kon begrijpen welk genoeg er kon schuilen in de vreemde capriolen die de dansparen maakten en waarbij ze op de maat van een koortsige muziek hun lichamen in allerlei bochten wroongen.

Brent van zijn kant liep een beetje onwennig en speurend tussen de dansparen door, op zoek naar een danspartnerin ; zijn ogen kregen een vreemde schittering toen hij aan een der tafeltjes de mooie Rosita bemerkte in gezelschap van Cullingham en nog enkele andere personen. De jonge man greep niet hoe het mogelijk was dat de jonge vrouw zich niet bij de dansende paren bevond en wenste zich hierom slechts geluk, zonder er verder over na te denken. Hadde hij echter geweten dat niemand het ooit aandurfde de mooie secretaresse ten dans te vragen, omwille van de vreselijke en kwaadaardige jaloersheid, die Cullingham daarbij ten toon spreidde, dan had hij zich misschien nog wel bedacht. Nu echter stevende hij recht op het tafeltje af, boog als een volmaakt gentleman, hierbij Rosita om een dans verzoekend.

De jonge vrouw keek eerst verschrikt Brent, daarna Cullingham aan. Deze laatste knikte onmerkbaar in de richting van zijn minnares, waarop de jonge vrouw met een lichte glimlach op de lippen rechtstond en

zich met haar partner naar de gladde dansvloer begaf, onthutst nagestaard door de vrienden van Cullingham, die de overmoed van de vreemdeling afgunstig bewonderden.

Soepel en licht bewogen Brent en Rosita zich voort op de tonen der muziek ; Cullingham's minnares had enkele ogenblikken nodig gehad om zich over haar verbazing en ontsteltenis heen te zetten, maar spoedig geheel van zichzelf meester begon ze onder het dansen een gesprek.

— Mister Burns, vergeef me mijn nieuwsgierigheid, maar als ik vragen mag, is U reeds lang in dienst van Mr. Jefferson ?

— Ach, antwoordde Brent ontwijkend, dat hangt er van af hoe men er tegenover staat. Sommigen zouden het een hele tijd vinden, anderen echter kort.

Bij dit antwoord haalde de jonge vrouw haar smalle wenkbrauwen vragend op.

— Dat begrijp ik niet goed, Mister Burns, of tracht U soms mijn vraag te ontkennen ?

— Het was helemaal niet mijn bedoeling om onbeleefd te schijnen — haastte Brent zich te verontschuldigen. — Maar ik heb over die kwestie nooit erg veel nagedacht. Maar als U het juist wil weten, het zal nu ongeveer 15 jaar zijn dat ik met Mister Jefferson samenwerk.

— Dan kent U hem dus héél goed ? — vroeg Rosita verder. — Wat voor een man is hij eigenlijk ? Ik bedoel — verbeterde ze zichzelf — hij lijkt me nogal geheimzinnig.

— Dat is mij nooit opgevallen — zei Brent voorzichtig. — Mijn vriend mag er misschien particuliere ideeën op na houden over de samenleving en zich verder weinig storen aan het oordeel van derden, geheimzinnig is hij echter niet.

— Uw vriend ? U is dus geen gewoon secretaris ?

— Eigenlijk niet, nee — zei Brent, die zichzelf vervloekte om zijn loslippigheid. — Maar U begrijpt misschien wel als men zoveel jaren met elkaar omgaat dat de afstand dan kleiner wordt.

— Dat begrijp ik zeer goed — zei Rosita en lachte daarbij geheimzinnig. — Ik zou echter graag nader met Mr. Jefferson kennis willen maken. Kunt U dat voor mij bewerken ? — en ze keek Brent hierbij smachtend en veelbetekenend met haar amandel-

vormige, koolzwarte ogen aan, dat de jonge man er haast duizelig van werd en er niet meer aan denken kon een weigerend antwoord te geven. Nadat hij Rosita verzekerd had zijn best te zullen doen om haar met Mr. Jefferson in contact te brengen, dansten ze zwijgend verder, elk van zijn eigen gedachten vervuld.

Brent vroeg zich af hoe Rafles het zou opnemen als hij niet de jonge vrouw kwam aanzetten, en hij vond dat hij zich in een tamelijk netelige positie had gebracht. Rosita van haar kant, ging in haar geest na welke de houding moest zijn die ze best kon aannemen om Jefferson te bevallen. En toen het orkest het eerste gedeelte van zijn repertoire had afgewerkt en even ophield om te verpozen, bracht de jonge man Rosita naar haar plaats terug, na nogmaals de stellige belofte te hebben gedaan, haar binnen enkele minuten te komen halen en haar bij Mr. Jefferson te introduceren.

Toen Brent terug naar zijn eigen tafeltje ging zag hij tot zijn grote ontsteltenis dat Rafles verdwenen was. Hij martelde zijn geest tevergeefs om te achterhalen waar de Grote Onbekende kon zijn, zonder echter een redelijke verklaring te kunnen vinden voor de afwezigheid van zijn vriend. Juist echter toen de muziek opnieuw inzette verscheen Rafles aan de andere zijde van het vertrek en nadat hij opnieuw zijn plaats had ingenomen vroeg Brent fluisterend :

— Waar ben je toch gebleven, Williame ? Ik maakte mij reeds ongerust over je afwezigheid ; er is toch niets speciaals aan de hand ?

— Niets noemenswaard, Brent, maar terwijl jij je zo goed schein te amuzeren met de mooie Rosita, heb ik ervan geprofiteerd om de werkkamer van onze gastheer eens van nabij te inspecteren.

— Wat ! — riep Brent verschrikt uit — je bedoelt toch niet, Williame, dat je het gewaagd hebt daar binnen te dringen, terwijl er zoveel mensen in het huis aanwezig zijn ?

— Hier op het gelijkvloers is het druk, dat moet ik toegeven — zei Rafles sarcastisch — maar noch op de eerste, noch op de tweede verdieping heb ik, buiten een paar bedienden, iemand gezien.

— En hebben ze je gezien ? — vroeg Brent schor van opwinding.

— Wat maak je je toch overstuur, Char-

les ! Natuurlijk hebben ze mij gezien, maar er zijn zoveel gasten in huis dat het hun moeilijk zou vallen mij te herkennen.

— Toch houd ik vol, Williame, dat het onvoorzichtig was. Als Cullingham de man is zoals je hem mij hebt uitgeschilderd, zullen zijn bedienden wel speciaal getraind zijn in het onthouden van gezichten.

— En wat zou dat dan nog, Charles ? Niemand heeft mij de werkkamer van Cullingham zien binnengaan en hoogstens zou men mij van ongezonde nieuwsgierigheid kunnen beschuldigen. Het is alleen jammer dat ik geen materiaal had om ook de inhoud van Cullingham's brandkast te onderzoeken. Ik ben echter toch zo fortuinlijk geweest de dubbele bodem van Cullingham's bureaulade te ontdekken. Ik ben nu reeds een en ander te weten gekomen dat in de volgende dagen van groot belang zou kunnen zijn. Zo weet ik bijvoorbeeld dat Sloan sinds gisteren gearriveerd is, door een briefje dat deze laatste aan Cullingham zond. Hij moet zich ergens in het Westen van de stad schuil houden, op een plaats die slechts Cullingham en enkelen zijner getrouwen kennen.

— Je hebt toch alles onaangeroerd gelaten, Williame ? — vroeg Brent.

— Die vraag verrast me van jou, Charles ! Zie ik er dan werkelijk uit als een dwaas dat ik sporen zou nalaten ? Maar jij bent zo zenuwachtig, dat ik je nog nooit gezien heb ! Is er soms iets gebeurd ?

— Er is helemaal niets gebeurd, Williame, maar ik maak me ongerust over jou. Je had me toch wel op de hoogte van je plannen kunnen brengen ! — zei Brent verwijtend.

— Kijk, Charles, ik was niet zinnens zoiets te doen, toen ik mij hierheen begaf, anders had ik mij er beter op voorzien. Maar de gelegenheid leek me zó gunstig om iets nader over Cullingham te weten te komen, dat ik aan de verleiding niet kon weerstaan. Maar, à propos, over iets anders gesproken, hoe is de mooie Rosita je bevallen ?

Brent kreeg een kleur en stotterend hakte hij :

— Het is een heel lieve vrouw... heus, Williame... Ze is niet zoals je haar je hebt voorgesteld. Je zult het zelf trouwens kunnen merken, want ik heb haar voor straks uitgenodigd, zei Brent, die maar liefst zo vlug mogelijk de kogel door de kerk joeg.

Alsof een bom naast Rafles ontploft ware, schrikte deze op.

— Wat zeg je ? Maar weet je dan niet dat zij de minnares van Cullingham is !

— Wie zegt dat ? — zei Brent strijdlustig — Begin jij ook al mee te doen, Williame, aan de kletspraatjes van de mensen ? En zelfs als ware dit het geval — ging hij listig verder — dan is dat een reden te meer om nader met haar kennis te maken. Jij wilt toch zoveel mogelijk over Cullingham te weten komen, is het niet ?

Rafles haalde berustend de schouders op.

— Als je er zozeer op gesteld bent, Charles, dan zal ik je dat genoeg niet ontnemen. Ik raad je echter aan voorzichtig te zijn met deze vrouw, want ze lijkt me helemaal niet van het soort dat zich gemakkelijk om de tuin laat leiden.

— Wat ben jij toch achterdochtig — kloeg Brent. — Die jonge vrouw heeft er helemaal geen vermoeden van wie en wat we zijn.

— Mensen van mijn beroep, en die er zich op willen beroemen succes te hebben, kunnen niet voorzichtig genoeg zijn, Charles. Maar ga nu maar vlug je schone Hetaere opzoeken, indien je niet wilt dat ze eigenaardige gedachten gaat koesteren over jouw wijze van handelen.

Brent liet zich niet lang bidden en stond vlug recht om zich van zijn aangegane verplichting te kwijten, hoofdschuddend nagestaard door Rafles die niet kon begrijpen waarom zijn jongere vriend juist zijn blik had laten vallen op de minnares van Cullingham.

*

* *

Liefde en intrigue

Het was een paar dagen na de partij bij Cullingham; de bendeleider beende met zenuwachtige passen door het met dikke, perzische tapijten belegde boudoir van zijn minnares die in negligé voor haar ivoorkleurige kaptafel zat en met langzame, nonchalante bewegingen zich het haar borstelde. Plots hield Cullingham zijn schreden in, legde zijn hand op de smalle, als satijn aanvoelende, onbedekte schouder van de jonge vrouw en zei met ingehouden drift:

— Luister, Rosita, het is de laatste maal dat ik je waarschuw! Ik ben er de man niet naar om mij voor de gek te laten houden. Je hebt je de avond van het feestje een beetje teveel naar mijn zin bezig gehouden met mi. Jefferson, in wiens gezelschap je meer dan twee uur hebt doorgebracht! Iedereen is het opgevallen en men lacht mij achter mijn rug uit! En dan durf je me nog te vertellen dat je vandaag naar hem toegaat! Ik begrijp niet wat je bezielt. Wat vind je toch aan die man, dat je zo op zijn gezelschap gesteld bent?

De jonge vrouw bracht haar hand voor de mond om een geeuw te onderdrukken en antwoordde met vlakke stem:

— Hij is tenminste niet zo leeghoofdig als het gezelschap waarmee jij me voortdurend opscheept, Mac. En trouwens, jijzelf bent het die mij hebt aangezet zijn nabijheid op te zoeken! Jij hebt toch de inlichtingen gekregen, die je wenste, is het niet?

— Juist, dààrom! — barstte Cullingham los. — Ik zie niet in wat je nog verder bij die vent te zoeken hebt; en het past trouwens niet voor een dame bij een man op bezoek te gaan.

Rosita ontworstelde zich als een slang aan de greep van haar minnaar en wendde zich met fonkelende ogen tot hem:

— Ik ben geen dame, Mac, daar heb jij wel voor gezorgd, en ik verzoek je mij, hierover met rust te laten en me je flauwe, ja-loerse scènes te besparen. Als ik Jefferson een bezoek ga brengen, is het om jou van

dienst te zijn, want hij heeft nog lang niet alles losgelaten wat voor ons van belang is.

Cullingham keek de jonge vrouw strak in de ogen alsof hij haar meest verborgen gedachten wou peilen.

— Als ik maar wist dat ik je kon vertrouwen — bromde hij, een weinig gerustgesteld door de laatste woorden van Rosita. Ik weet echter nooit wat ik aan je heb en soms ben je onuitstaanbaar geheimzinnig en raadselachtig! Ik waarschuw je echter...

— Kom, Mac — vleide de jonge vrouw, Cullingham onderbrekend en zich tegen hem aandrukkend — je weet toch wel dat er niemand is die ik boven jou verkies. Ik doe alles wat ik kan om je te helpen en tot dank blaf je me enkel aan!

Ze had de laatste woorden op klagende toon geuit en Cullingham, ontwapend door haar aanhalligheid, suste vergoelijkend:

— Je moet mijn woorden niet verkeerd opvatten, Rosita. Als het werkelijk is om mij te helpen, dan kun je doen wat je wilt, dat weet je wel, en als wij Mister Jefferson en vooral zijn diamanten te pakken hebben gekregen, zul je niet te klagen hebben over je aandeel. Maak nu echter wat spoed met je toilet, want Sloan is er en ik heb met hem een en ander te bespreken. Daar het echter een belangrijke zaak betreft, waarover ik ook jouoordeel wil kennen, dien je erbij aanwezig te zijn.

De jonge vrouw knikte en nadat Cullingham het vertrek had verlaten perste ze de lippen op elkaar, terwijl ze siste:

— Idioot! Ba! Hij verdient slechts bedrogen te worden!

Nadat hij het boudoir verlaten had, begaf Cullingham zich naar zijn werkkamer waar Sloan het zich intussen gemakkelijk had gemaakt. De bendeleider nam achter zijn schrijftafel plaats, zonder notitie te nemen van Sloan's onderdanige glimlach en begon op korte toon:

— Sloan, je hebt mij op bittere wijze teleurgesteld. Ieder ander in jouw plaats, zou ik aan zijn lot overgelaten hebben. Ik wil het

echter nog eens met jou wagen en je een kans geven. Ditmaal echter duld ik geen mislukking als het Londen het geval is geweest, begrijp je ?

Sloan knikte. Het bloed was uit zijn gelaat weggetrokken en er was een bitsige toon in zijn stem, toen hij antwoordde :

— Ik deed wat ik kon, chef, maar wat kon ik in mijn eentje doen tegen drie zulke geslepen mannen terwijl langs de andere kant de politie lucht had gekregen van de zaak ?

— Die verontschuldiging zul je ditmaal niet kunnen invoeren. Je werkt nu met onze mensen en de politie weet hier helemaal niets. Ben je er zeker van dat die drie mannen niet met de smerissen onder een deken speelden ?

— Dat geloof ik haast niet, chef, anders zouden ze de safe niet hebben geopend. Neen het waren jongens van het vak, dat heb ik direct gezien.

— En heb je geen vermoeden, wie ze werkelijk waren ?

Sloan schudde het hoofd.

— Dat niet, chef. Maar de grootste der drie, degene die ik neerschoot, zou ik onmiddellijk herkennen als ik hem zag ; van de twee andere ben ik minder zeker.

— En hoe zag die eene er dan uit ? vroeg Cullingham belangstellend.

Op dat oogenblik ging de deur open en trad Rosita binnen. Ze droeg een ochtendjapon van vuurrode zijde en had het haar in een wrong achter het hoofd gelegd. Zwiggend nam ze in een gemakkelijke zetel plaats en stak een geurige, Egyptische sigaret op. Sloan had bewonderend opgekeken doch een waarschuwende blik van Cullingham deed hem zijn verhaal verder vervolgen.

— Wel chef, zoals ik zei, zou ik de grootste der drie mannen, degene die ik neerschoot, zonder moeite herkennen. Hij is groot en breed en meet minstens 1,90 m. Hij heeft blauwe ogen met een haast kinderlijke uitdrukking; verder weet ik nog dat zijn voor naam James is.

— Over wie hebben jullie het ? vroeg Rosita belangstellend.

— Over de drie schelmen die te Londen met het goud van de Continental Bank aan de haal gingen, liefje — zei Cullingham zuurzoet.

— En denken jullie die mannen ooit nog te vinden ? vroeg de jonge vrouw spottend. — Als ik hen gezien had, zouden ze gemakkelijk op te sporen zijn. Er zijn kleine dingen die een man karakteriseren, doch waarvoor alleen een vrouw aandacht heeft.

Sloan haalde zijn schouders op en gromde:

— Ik zou die eene vent uit duizenden herkennen, wees maar niet bang !

— Kom, zei Cullingham, laat er ons geen verdere woorden aan verspillen. Voorlopig zullen wij hen wel niet te pakken krijgen. En wat nu de andere zaak betreft, Sloan, je weet reeds waar het om gaat. Al onze plannen zijn klaar ; de goevernante en gezelschapsdame van Miss Ophelia Morgan is een lid van onze organisatie. Morgen avond te acht uur zal zij zich met de dochter van de multimillionair alleen in het grote huis bevinden, buiten een oude dienstknecht, die zich te dier gelegenheid in de portiersloge zal ophouden. Morgan geeft die nacht een grote fuif in zijn club en heeft al zijn bedienden daarbij nodig. Jenny, onze spionne, zal de man om een of andere reden met een boodschap belasten en de deur openen rond acht uur. De woning van Morgan staat enigszins afgelegen en rond dit uur is er nooit veel verkeer op Park Side-avenue. Je kunt de grote wagen nemen met vier mannen, Teddy, Clinton en Williams zijn reeds verwittigd dat er werk aan de winkel is. Ik zal straks Mac Murray een boodschap doen geworden. Ze zullen alle vier te half acht aan de garage zijn te New-Jersey. Je brengt het meisje onmiddellijk naar Manhattan waar ons stoomjacht klaarligt. Heb je nog chloroform ?

— Dat is dan in orde. Veel moeite zal het niet kosten, zoals je ziet en als er iets mislukt, zal het ditmaal alleen aan jou te wijten zijn, Sloan. Denk daar aan !

De koude blik waarmede deze woorden vergezeld gingen deden Sloan huiveren, ofschoon in het vertrek een weldadige temperatuur heerste.

— Ik zal geen vergissingen begaan, chef, dat verzeker ik je.

— En nog iets, Sloan, indien er toevallig een al te nieuwsgierige voorbijganger moest zijn, dan weet je wat je te doen staat. Geen pardon, geen getuigen. Rosita, weet jij soms nog iets dat we over het hoofd zouden gezien hebben ? — vroeg Cullingham.

De jonge vrouw nipte de as van haar sigaret, en schudde ontkennend het hoofd.

— Dat is dan alles, Sloan. Je rapporteert me onmiddellijk de uitslag zodra je van Manhattan terugbent. Ik zorg voor een alibi voor jullie allen. Dat is alles.

Toen Sloan het vertrek verlaten had, wendde Cullingham zich tot Rosita :

— Wanneer ga jij naar Jefferson toe ? Vergeet niet dat we te twee uur dineren in het Grand Hotel.

— Wees maar niet ongerust, big boy, ik ga dadelijk op weg.

En vooraleer Cullingham nog gelegenheid had om er iets aan toe te voegen glipte Rosita de kamer uit, de bendechef in sombere achterdocht achterlatend.

*

* *

Rond dezelfde tijd dat het complot werd gesmeed ten huize van Cullingham om de dochter van de multi-millionnair Morgan te kidnappen, zaten Rafles en Brent in hun woning aan de 42^e straat waar ze zich na het ontbijt in de rookkamer hadden teruggetrokken. Ze hadden juist de lezing beëindigd van de ochtendbladen. Rafles had Brent juist op de hoogte gebracht van zijn plannen ten opzichte van Cullingham en deze laatste vroeg ongelovig :

— Denk je werkelijk, Williame, dat Cullingham het wagen zal de dochter van Morgan te ontvoeren ?

— Ik denk het niet alleen, Charles, ik ben er zeker van — antwoordde Rafles. Toen ik het plan ervan zag op de avond van het feest bij het onderzoeken van Cullingham's geheime schuiflade, twijfelde ook ik nog enigszins. Mijn onderzoekingen echter van de twee laatste dagen waren echter van die aard dat elke twijfel werd weggenomen. Onder andere ontdekte ik dat de gezelschapsdame van Miss Morgan in nauwe betrekking staat tot de bende van Cullingham ; wat meer is, bij mijn tocht naar Manhattan heb ik een lid van de bemanning van Cullingham's yacht uitgehoord. Hij bevond zich in een verdachte kroeg aan de haven en had reeds meer gedronken dan goed voor hem was. De paar glazen die ik hem aanbood maakten zijn tong helemaal los en daar ik de voorzorg genomen had mij als een matroos zonder baantje

voor te doen, koesterde hij niet veel argwaan.

— En wat vertelde hij je, Williame ?

— Veel was het niet, Charles, maar in dit geval toch genoeg. Het komt er op neer dat het yacht dag en nacht onder stoom wordt gehouden en klaar moet zijn om op elk uur van de dag zee te kiezen.

— Dat klinkt in ieder geval heel verdacht, merkte Brent op, en in dat geval kon je wel eens gelijk hebben.

— Daar twijfel ik niet aan, Brent, zei Rafles, de kwestie is nu alleen nog te weten te komen wanneer de ontvoering zal plaats hebben.

— Maar zou je niet beter de politie in de arm nemen, Williame ? Ik zie niet in wat wij er tegen kunnen doen.

— Er zijn twee redenen, Charles, waarom de politie hier van geen nut kan zijn : ten eerste omdat Cullingham dan gewaarschuwd zou worden, want zoals je weet is er ergens een lek, en ten tweede omdat ik de kans niet wil missen met Sloan af te rekenen.

— Maar niets zegt ons, Williame, dat deze erbij betrokken is ?

— Ik ben ervan overtuigd, Charles, dat hij deze expeditie zal leiden. Vergeet niet dat hij zijn mislukking te Londen zal willen rehabiliteren, terwijl Cullingham trouwens niemand heeft waarop hij zich zo volkomen kan verlaten in dit geval, als op Sloan. En dat Cullingham zelf de onderneming zou leiden, dat kan ik niet aannemen. Daar is hij véél te voorzichtig voor.

— Maar kun je Morgan dan niet op de hoogte brengen ? vroeg Brent, tenminste als hij er dan de politie wil buitenlaten.

— Dat was ik ook van plan, Charles. Ik ga deze namiddag naar hem toe en hoop hem te kunnen bewegen ons de vrije hand te laten.

— En wat ben je van plan met Sloan te doen ? Eenmaal dat hij op heterdaad betrapt is zal Cullingham heel wat moeite hebben hem van de elektrische stoel te redden.

— Dat laat ik aan James over, Charles. Hij heeft met Sloan nog een eitje te pellen en wat er nadien nog overschiet van de man kan de politie voor mijn part krijgen, maar veel zal dat niet zijn, vrees ik.

— Ik twijfel er aan of er nog wel iets van over zal schieten, als James hem onder han-

den heeft genomen, grijnsde Brent. En welke rol heb jij mij toebedacht in je plan ?

— Dat zal ik je zeggen als ik terugkom, Charles. Ik ga nu even zien voor het huren van een snelle wagen, bij geval we genoodzaakt zouden zijn de boeven te achtervolgen. Ik blijf echter niet langer dan een half uurtje weg.

Daarop verwijderde Rafles zich en enkele minuten later hoorde Brent de huisdeur achter hem dichtvallen. De jonge man installeerde zich behagelijk in zijn zetel met naast zich een pak magazines en begon te lezen. Zijn rust zou echter maar van korte duur zijn, want enkele minuten later hoorde hij de deurschel overgaan. Brent snapte niet wie er zou kunnen zijn daar ze geen bezoek verwachtten en Rafles, indien hij toevallig iets moest vergeten zijn, wel met zijn sleutel zou binnenkomen.

Handerson, die in de keuken bezig was geweest, kwam de rookkamer binnen en wierp de jonge man een verwonderde blik toe.

— Ja Handerson, ik begrijp het ook niet. Wij verwachten geen bezoek. Maar ga even zien en wees voorzichtig.

— Wees gerust, Mijnheer Brent, bromde de reus, ze zullen mij in de eerste tijd niet meer te pakken hebben. Daarop verdween hij en sloot de deur terug achter zich dicht.

Brent luisterde nog even, doch toen hij niets verdachts hoorde, maakte hij zich opnieuw klaar om zich knusjes te installeren. Hij zou daartoe echter geen gelegenheid vinden, want na aangeklopt te hebben, trad Handerson weer binnen, terwijl verbazing zich op zijn gelaat weerspiegelde.

— En James ? wendde Brent zich tot de chauffeur, toen deze laatste nog altijd niet tot spreken kwam. Wie was het daarnet ?

Tenslotte vond Handerson zijn spraakvermogen terug.

— Een dame... Mijnheer Brent, hakte hij. Ze vraagt Mylord te spreken.

— Mylord ?!

— 't Is te zeggen, mijnheer Brent, verbeterde Handerson vlug, ze vraagt naar mister Jefferson.

— En hoe heet die dame, vroeg Brent min of meer gerust gesteld.

— Ze beweert Mylord... mister Jefferson te kennen. Haar naam is Rosita Vaughan !

Als door een adder gestoken veerde Brent recht.

— Waarom heb je dat niet eerder gezegd, James ! Natuurlijk kent My... mister Jefferson haar. Breng haar vlug hierheen.

— Goed, mijnheer Brent. Moet ik haar zeggen dat M... mister Jefferson er niet is ?

— Dat is niet nodig, James, dat zal ik zelf wel doen. Ga nu maar.

Handerson, die van de gehele kwestie geen jota begreep, doch te goed getraind was om iets van zijn verwondering te laten merken, ging haastig heen. Kort daarop werd de deur opnieuw geopend en leidde hij de bezoeker binnen.

— Is er nog iets, mijnheer Br... Burns ?

— Niet voor het ogenblik, James, zei Brent, die vlug op de jonge vrouw toeliep die bij de deuropening was blijven staan. Als ik je nodig heb, zal ik wel schellen.

Met een korte buiging verliet Handerson het vertrek. Brent, die meer onder de indruk van Rosita's bezoek was, dan hij wilde laten blijken, was het ontgaan dat de jonge vrouw, bij het horen van de naam «James» was opgeschrikt geworden. Ze had vlug een onderzoekende blik op Handerson geworpen en voelde zich bleek worden van emotie onder haar rouge, toen haar scherpe blik haar de waarheid deed vermoeden. Ze herstelde zich echter zo vlug, dat slechts een scherp opmerker haar ontroering zou hebben opgemerkt. Honderden gedachten flitsten als razend door haar brein, maar toch glimlachte ze beminnelijk, toen Brent haar arm nam en haar in een fauteuil deed plaats nemen. Om nog even tijd te winnen en orde te brengen in haar gedachtengang, nam ze haar sigaretten-étui, knipte het open en stak een sigaret op. Brent wachtte beleefd tot de jonge vrouw hiermede klaar was en nadat hij haar vuur had gepresenteerd, vroeg hij glimlachend :

— En Mejuffer, aan welke eer hebben wij uw bezoek te danken. Is er iets dat ik voor u doen kan ? Ik wist niet, toen ik twee dagen geleden u ons adres gaf, dat ik u zo vlug weer zou zien !

— Ik begrijp, mijnheer Burns, dat mijn handelwijze u vreemd moet voorkomen. Ik dacht hier echter mister Jefferson aan te treffen...

— Dat treft ongelukkig, want hij is juist uit. Als u echter wilt wachten ? Hij zal hoogstens binnen twintig minuten hier zijn.

— Dat is zeer vriendelijk van u, Mijnheer Burns en als mijn gezelschap u niet verveelt, zal ik graag uw aanbod accepteren.

— Het hindert mij niet het minst, integendeel ! haastte Brent zich te zeggen. Ik had voor het ogenblik toch niets om handen en zelfs ware dat het geval geweest, dan nog zou uw gezelschap mij welkom zijn geweest.

Rosita Vaughan keek de jonge man onderzoekend van onder haar lange zwarte wimpers aan. Ze begreep dat de jonge man op het punt was verliefd te worden, of het misschien al was en het vermaakte haar een beetje. Het was echter niet Brent, maar Rafles die bij haar van het eerste ogenblik af dat hij op de partij was verschenen, een wonderlijk, deels smartelijk, deels vreugdevol gevoel had opgewekt. En tijdens de uren die zij later op de avond in zijn aanwezigheid had doorgebracht, was dat gevoel nog steeds vermeerderd, en aangegroeid tot een gloed waarvan ze zelf terugschrok. De woorden van Brent deden haar echter plots op een idee komen en ze antwoordde :

— Meent u dat werkelijk, mijnheer Burns ? Ach, indien ik maar iemand kon vinden die mij kon helpen, zuchtte ze.

— Wat is er dan, vroeg Brent, getroffen door de diepe melancholische toon waarop de jonge vrouw had gesproken. Zijn er moeilijkheden, of is het... Cullingham ?

Rosita Vaughan knikte en haar blik werd zo mogelijk nog tragischer.

— Daarom kwam ik naar hier, zei ze zacht. Ach er is zoveel dat ik zou moeten verklaren. Cullingham is een beest. Ik was jong en arm en studeerde. Mijn ouders waren dood en ik had honger. Ik verlangde naar een veilig tehuis. Toen kwam hij en hij was zo voorkomend, zo vol medelijden. Hij stelde mij een kleine flat ter beschikking en ik was, o, zo gelukkig. Toen, op een avond, maakte hij misbruik van mijn weerloosheid... Ik verzette me uit alle kracht, maar tenslotte overweldigde hij mij. Ik was toen achttien jaar. Van toen af werd ik door zijn mannen voortdurend bewaakt. Elke dag kwam hij en tenslotte moest ik de strijd opgeven. Ik schikte mij in mijn lot. Nooit ben ik onbewaakt gebleven, zodat ik nimmer kans kreeg andere mensen te leren kennen dan vrienden van hem, tot op de partij twee dagen geleden, toen u me ten dans vroeg. Dat had nog nooit iemand gedurfd, want elkeen vreesde

de wraak van Cullingham. De paar uren die ik met u en mister Jefferson doorbracht, waren de gelukkigste van heel mijn leven. Dezelfde avond nog heeft hij me met de dood bedreigd en vanmorgen ben ik kunnen ontsnappen doordat ik mijn modiste, die ook in contact staat met Cullingham, heb kunnen omkopen. Ik was dwaas, te denken dat iemand mij zou kunnen helpen, maar ik ben radeloos...

Rosita eindigde met een snik. Het verhaal dat ze van haar leven had opgehangen, berustte grotendeels op de werkelijkheid, het enige wat niet klopte, was haar verhouding tot Cullingham, die zij geheel uit vrije wil gevolgd was en die geen enkele druk op haar had uitgeoefend en evenmin haar verleid had.

Brent echter, die de goedgespeelde komedie voor waarheid had aangenomen, had tijdens het verhaal van de jonge vrouw zijn nagels in zijn handpalmen gedrukt en was vuurrood van woede en verontwaardiging geworden. Toen Rosita dan ook met een tragische blik op hem eindigde, siste hij :

— Die ploert, daar zal hij voor boeten, dat zweer ik !

Hij was rechtgestaan en had de hand van zijn bezoekster in de zijne genomen, terwijl hij ze zachtjes streelde. Rosita, wie het succes van haar komedie innerlijk vermaakte, zette dan ook het spelletje voort :

— Ach, mijnheer Burns, zuchtte ze zacht, vergeef me dat ik u met dit alles lastig viel, want wat zou u of mister Jefferson tegen Cullingham vermogen ?

— Meer dan u denkt, Rosita, fluisterde Brent schor, terwijl hij een vurige kus op haar kleine, sierlijke hand drukte. Ik zal u van Cullingham redden !

— Arme vriend ! zei de jonge vrouw zacht, terwijl ze haar ogen neersloeg om zich niet te verraden door de triomfantelijke gloed die ze uitstraalden. — Cullingham zou u en mister Jefferson zonder gewetenswroeging doden. Hij is oppermachtig hier in de stad en hij zou u beiden zelfs geen kans laten om te vluchten indien hij mijn aanwezigheid hier kon vermoeden !

— Luister, Rosita, zei Brent wild. Cullingham kan zo machtig zijn als hij wil, maar ditmaal zal hij zijn gerechte straf niet ontgaan. En toen hij de ongelovige blik van de

jonge vrouw zag, voegde hij er in een onbewaakt oogenblik koortsig aan toe :

— Rosita, mijn naam is niet Burns en mister Jefferson is...

Op dat oogenblik ging de deur open en verscheen Rafles op de drempel. Het zicht van zijn vriend, ontuchterde de jonge man zozeer, dat hij ijlings de hand van zijn bezoeker losliet en een paar stappen terugging.

Rafles, die met een oogopslag de gehele situatie doorzien had, kwam naderbij, echter zonder ook maar iets van zijn gevoelens te laten blijken. Om Brent, die verlegen en met hoogrood gezicht terzijde was getreden, gelegenheid te geven weer tot zichzelf te komen, vermeid Rafles het, zijn vriend aan te kijken, terwijl hij zich met volmaakte beheersing, net alsof er niets gebeurd was, tot Rosita Vaughan wendde :

— Wel, madame, wat een verrassing ! En aan welk genoeg hebben wij uw bezoek te danken.

De jonge vrouw, minder in de war dan Brent, keek Rafles vrijmoedig aan, ofschoon ze besepte dat mister Jefferson, zoals hij zich

noemde, niet zo gemakkelijk zou in te palmen zijn als Brent. Ze had echter haar zinnen op die man gezet, maar daar ze begreep dat ze een andere tactiek zou dienen te gebruiken om de vermeende Jefferson te winnen, wou ze liefst met hem alleen zijn, en antwoordde :

— Mijnheer Burns was zo vriendelijk mij gezelschap te houden tot u terug zoudt zijn.

— U kwam dus om mij te spreken ? vroeg Rafles verbaasd.

— Indien u het niet al te vervelend vindt... En het is zo moeilijk om het uit te leggen.

Rosita keek hierbij met een smekende blik naar Brent, die zonder moeite de onuitgesproken vraag ervan begreep en met een gestamelde verontschuldiging het vertrek verliet.

Rafles keek hem na, tot de deur achter hem was dichtgevallen en wendde zich vervolgens tot zijn bezoeker :

— Voilà, madame, nu kunt u vrijuit spreken ; wees zo goed mij het doel van uw onverwacht bezoek uiteen te zetten.

*

* *

HOOFDSTUK V.

Netten worden gespannen

— Ben je zeker, Rosita, dat je je niet vergist ?

— Je moest me beter kennen, Mac ; is het al ooit gebeurd dat ik iets zei en me daarbij vergiste ? Neen, ik ben ervan overtuigd dat Jefferson, Burns en hun bediende de drie mannen zijn van de Continental Bank, en wat nog méér is, ik ben er haast zeker van dat Jefferson niemand minder is dan John Rafles.

— Wat zeg je ? — schrok Cullingham op — denk je dat werkelijk, Rosita ?

— We zijn dwazen, Mac, dat we daaraan niet eerder gedacht hebben. Wie anders zou het wagen om iets te doen zoals zij te Londen deden ?

— Inderdaad — gaf Cullingham toe — het lijkt lang niet zo gek. Alleen vraag ik mij af — zei hij peinzend — wat hem ertoe aangezet heeft hierheen te komen.

Rosita haalde de schouders op.

— Dat is niet moeilijk te raden, zei ze. Sloan heeft een hunner neergeschoten en ze willen zich hierom wreken.

— Dat zou inderdaad kunnen — mompelde Cullingham. — Maar ben je er zeker van, Rosita, dat je je niet verraden hebt ?

— Wees maar gerust, Mac. Rafles vermoedt wel dat ik naar hem toegekomen ben in verband met de diamantzaak waarover jij hem hebt gesproken. Hij wil natuurlijk op die manier het spoor van Sloan ontdekken, doch hij zal nooit kunnen vermoeden dat wij zijn ware identiteit kennen.

Plots schrikte Cullingham op bij een gedachte die zijn brein doorflitste.

— Lieve hemel ! kreunde hij, maar dan kent Rafles onze plannen ten opzichte van de Morgan-zaak !

Rosita werd krijtwit.

— Maar hoe kan dat, Mac ?

— Dat ik dààr niet eerder aan gedacht heb, ging Cullingham verder, zonder te letten op de onderbreking van de jonge vrouw. — De dag na de partij hebben Bob en Samuel mij verteld dat een der gasten een be-

zoek had gebracht aan de eerste en tweede verdieping. De beschrijving die ze mij gaven klopte precies met die van Jefferson. Ik heb er toen echter geen verdere aandacht aan geschonken.

— Maar dat is toch geen bewijs dat ze op de hoogte zijn van onze plannen ? — viel Rosita hem in de rede.

— Je weet echter nog niet alles — vervolgde Cullingham. — Toen ik gisteren de geheime schuiflade van mijn bureau opende, leek het mij dat er iets niet met de papieren in orde was. Daar ik bij nazicht echter niets vermiste, en geen sporen van braak kon ontdekken, dacht ik mij te hebben vergist. Maar nu is alles mij duidelijk, Rafles, want het kan niemand anders zijn dan HIJ, heeft op een of andere wijze de lade weten te openen, waarschijnlijk op zoek naar gegevens betreffende de verblijfplaats van Sloan. Die heeft hij echter daar niet gevonden, maar het laat geen twijfel, dat hij kennis genomen heeft van het schema voor de ontvoering van Miss Morgan.

— Maar dan is alles verloren, Mac ! riep Rosita verschrikt — dan moeten wij dat plan opgeven, want ongetwijfeld heeft Rafles de politie op de hoogte gebracht.

— Dàt geloof ik niet, grijnsde Cullingham, want dan zou ik daarvan reeds iets vernomen hebben. Maar ik begrijp wel wat Rafles van plan is. Hij is er natuurlijk van overtuigd dat Sloan bij het volvoeren der kidnapping van Ophelia Morgan aanwezig zal zijn en wil hem bij die gelegenheid te pakken nemen.

— Denk je dat werkelijk, Mac ?

— Dat denk ik niet alleen, daar ben ik stellig van overtuigd, zei Cullingham.

— Maar hoe kunnen we zekerheid hebben, Mac ? We moeten ons toch overtuigen of dat wel zo is !

— Dat zal niet veel moeite kosten, Rosita. Ik zal Pete direct opdracht geven dat hij en zijn mannetjes Rafles en zijn mannen bij alles op de voet volgen. Ik twijfel er echter

niet aan, of zijn rapporten zullen uitwijzen dat ik het bij het rechte eind heb. Alleszins en om op alles voorbereid te zijn, zullen we onze plannen enigszins moeten wijzigen, met betrekking tot de Morgan-affaire.

In korte trekken, bracht Cullingham de jonge vrouw op de hoogte van zijn plannen.

— Zoals je ziet, Rosita, zei hij grinnikend, slaan we hiermee twee vliegen in één klap. We zullen het Mijnheer Rafles dubbel en dik betaald zetten wat hij ons met de zaak van de Continental-Bank heeft aangedaan.

Rosita klapte opgewonden in de handen en juichte :

— Het is uitstekend, Mac, het kan niet missen !

— Ik dacht wel, dat het je goedkeuring zou wegdragen, kleintje, zei Cullingham gelukkig. Maar nu moet ik onmiddellijk weg om de nodige maatregelen te treffen. Neem jij echter de tijd maar en gebruik nog iets, ik zie je straks wel thuis.

Met deze woorden stond Cullingham op van zijn zitplaats aan de hoektafel van de spijszaal van het Grand Hôtel, waar hij met Rosita had plaats genomen, ver uit de buurt van mogelijke luisteraars. Hij wenkte de kellner, rekende af en verdween haastig in de richting van de uitgang.

Toen hij verdwenen was, grimlachte de jonge vrouw die achtergebleven was, bitter, terwijl ze met opeengeklemd lippen binnensmonds mompelde :

— Ha, Mijnheer Rafles, jij hebt mij durven vermanen ! Je zult nu aan den lijve ondervinden dat Rosita Vaughan zich niet ongestraft laat beledigen !

*
* *

— En toch ben ik van mening, Williame, dat je er verkeerd aan deed, Rosita, eh... ik wil zeggen Mejuffer Vaughan zonder meer heen te laten gaan.

Wat had ik dan volgens jou moeten doen, Charles ? vroeg Rafles, terwijl hij zijn jonge vriend met een medelijdende glimlach aankleek. Zou je dan werkelijk gewild hebben dat wij haar hier hadden gehouden, nu de strijd tegen Cullingham voor de deur staat ?

— Je had haar toch ergens kunnen onderbrengen waar die schoft haar niet zou kunnen vinden hebben, mopperde Brent tegen. En waarom ben je kort daarop weggegaan, zonder mij ook maar te verwittigen ? Ik ben uit bed gebleven tot je deze nacht te

halftwee bent teruggekomen, maar toen was het te laat om je nog lastig te vallen.

— Jij was er niet Brent, zei Rafles ongeduldig en daarom heb ik aan James opdracht gegeven je op de hoogte te brengen van mijn afwezigheid. En stel je alsjeblieft niet kinderachtig aan. Rosita, zoals je haar pleegt te noemen, dreigt absoluut geen gevaar !

— Dat beweer jij, zei Brent koppig. Reeds van in den beginne had je een zekere antipathie tegen haar. Je hebt haar eenvoudig niet willen helpen !

Er heersten ogenblikken van stilzwijgen. Rafles verkrumelde met duim en wijsvinger een sandwich, die op de ontbijttafel was achtergebleven. Het was ongeveer tien uur in de ochtend en beide vrienden bevonden zich op het ogenblik van het gesprek in hun woning aan de 42e straat.

Rafles die, om de gevoelens van Brent niet te kwetsen, hem de bijzonderheden wou besparen over het onderhoud dat hij, de Grote Onbekende, met de jonge vrouw had gevoerd, zocht naar een middel om zijn vriend te overtuigen. Hij wist dat de jonge man, door een of ander fataal toeval, bijzondere gevoelens was gaan koesteren ten opzichte van de maîtresse van Cullingham. Hij kon echter niet, op gevaar af de banden van vriendschap die tussen hem en Brent bestonden, in de weegschaal te werpen, de ware reden van Rosita's bezoek aan de jonge man openbaren. Daarenboven was hij te veel gentleman om met derden te spreken over de liefdesverklaring die Cullingham's maîtresse aan hem had afgelegd. Tenslotte wendde hij zich opnieuw tot Brent :

— Luister, Charles. Je vergist je helemaal wanneer je denkt dat ik mejuffer Vaughan opzettelijk heb weggestuurd. Je weet dat ik je nog nooit heb belogen en je moet van mij aannemen dat ik gegronde redenen had voor mijn handelwijze. Voor het ogenblik kan ik je nog niet zeggen wat het is, maar ik beloof je, eenmaal, dat deze zaak met Cullingham achter den rug is, je alles eerlijk te vertellen. Indien het mocht blijken dat ik me vergist heb dan kun je ervan opaan dat ik alles zal doen wat in mijn macht ligt om je te helpen. Wil je me daarop vertrouwen ?

De jonge man aarzelde een ogenblik, maar stak dan spontaan zijn hand uit.

— Ik geloof je, Williame, het was trouwens dwaas van mij één ogenblik te denken dat jij niet om bestwil handelde.

Rafles schudde krachtig de hem aangeboden hand en zei glimlachend :

— Dat is dan afgesproken, Charles. Voorlopig zullen wij dit kapittel terzijde laten ; er zijn trouwens andere dingen die straks geheel onze aandacht zullen vragen.

— Inderdaad, zei Brent. Je hebt me nog altijd niet verteld over je bezoek aan de multi-millionnair Morgan.

Rafles trok een vies gezicht toen hij antwoordde :

— Dat is erg tegengevallen, Charles. Morgan was juist 's voormiddags vertrokken voor een inspectie naar Californië, waar, naar men zegt, nieuwe petroleumbronnen zijn ontdekt. Hij komt slechts van avond terug en hoogstwaarschijnlijk zal hij te laat arriveren op zijn eigen feest. Ik heb dan nog getracht Miss Morgan alleen te spreken te krijgen, maar dat is me niet gelukt, want die gekkin verklaarde dat zij geen geheimen had voor haar gezelschapsdame, en je begrijpt, Charles, dat ik in die omstandigheid, in tegenwoordigheid van Cullingham's spionne, over de beraamde ontvoering moeilijk kon spreken.

— Maar waarom nemen we de politie niet in de arm, Williame ? We kunnen het meisje toch dat gevaar niet laten lopen ? Stel je voor dat we er niet in gelukken de kidnaping te verijdelen ?

— Dat risico moeten we nemen, Charles. Als we de politie op de hoogte zouden brengen, gesteld dat zij ons zou geloven, dan zou Cullingham daar onmiddellijk van op de hoogte worden gebracht. Het enige resultaat zou zijn dat Cullingham zijn plannen zou wijzigen, en gewaarschuwd, dubbel voorzichtig zou zijn. Wij zouden dan helemaal in het duister tasten hoe en wanneer Cullingham zou toeslaan.

— Maar dat weten we nu toch ook niet, Williame, merkte Brent op.

— Daarin vergis je je, Charles. Ik kan je ongeveer zeggen wanneer de boeven hun slag zullen slaan.

— Hoe ben je dat te weten gekomen ? — vroeg Brent nieuwsgierig.

— Dat was niet heel moeilijk. Het feest dat Morgan van avond in zijn club geeft, begint te half acht. Buiten de oude huisknecht zullen alle bedienden van de multi-millionnair zich op dat tijdstip in de club bevinden, terwijl Miss Morgan en haar gezelschapsdame alleen in het grote huis zullen zijn. Een betere gelegenheid zal Cullin-

gham nooit meer krijgen ; en je kunt ervan opaan dat die zogenaamde gezelschapsdame wel zal zorgen dat de kust vrij is wanneer de boeven arriveren. Trouwens, je kunt jezelf overtuigen als je wil.

Bij deze woorden haalde Rafles een stukje papier te voorschijn dat hij Brent in de handen stopte. De jonge man ontvouwde het en las met een uitdrukking van verbazing op zijn gezicht, luidop :

«Morgen avond. Acht uur».

— Wat betekent dat, Williame ?

— Dat betekent, Charles, dat de uitvoering heden avond om acht uur bepaald is. Ik ontdekte dat stukje papier in het handtasje van de gezelschapsdame, dat ze op tafel had laten liggen, toen ik bij Miss Morgan op bezoek was en beide vrouwen zich een ogenblik hadden verwijderd.

— In dat geval, zei Brent, is er geen twijfel meer mogelijk ! Maar wat staat er ons nu te doen ?

— Dat is heel eenvoudig — zei Rafles. — We zullen zorgen dat we te kwart vóór acht bij de woning van Morgan zijn. Voor het aangeduide uur zullen de boeven wel niet verschijnen, daar ze het er niet zullen op wagen door een toevallig patruillerend agent opgemerkt te worden. We zullen hen ongehinderd het huis van Morgan laten binnengaan, waarna we de chauffeur van de auto onschadelijk maken. Eens dat gedaan zullen er hoogstens nog vier man overschieten ; daar ze ongetwijfeld hun slachtoffer zullen bedwelmen, zullen er wel twee mannen nodig zijn om het meisje te dragen. De twee overigen zullen zonder twijfel eerst buitenkomen om te zien of de weg veilig is. Dát is het ogenblik waarop we zullen toeslaan en vermits een dier beide mannen ongetwijfeld Sloan zal zijn, zullen we dit werkje wel aan Handerson overlaten, terwijl wij de twee volgende voor onze rekening zullen nemen. Je ziet, Charles, gemakkelijker kan het niet !

— En wat gebeurt er daarna ? vroeg Charles. Wat gaan we met onze gevangenen aanvangen ?

— Maak je daar geen zorgen over, Charles. Eenmaal zij in de klem zitten, zullen we de boeven wel aan het spreken krijgen en dan ziet het er voor Cullingham nog niet rooskleurig uit ! Morgan zal dan wel zorgen dat de bandiet zijn gerechte straf niet ontloopt en de politie zal maar al te gelukkig zijn als ze in staat wordt gesteld de rekening

van de bendechef op te maken. Ik heb Handerson reeds op de hoogte gebracht en ik kan je verzekeren dat hij erop gebrand is zijn kennismaking met Sloan te hernieuwen. Voor het ogenblik hebben we niet anders te doen dan lijdzaam af te wachten tot het avond wordt. Ik zal straks nog eens pools-

hoogte gaan nemen en het terrein verder gaan verkennen, al ben ik ervan overtuigd dat dit niet eens nodig is, want in volle dag en met het gehele personeel van Morgan tegenover zich, zullen ze het wel laten iets te ondernemen.

*

* *

HOOFDSTUK VI.

Cullingham slaat toe.

Wie rond kwart vóór acht een blik had kunnen werpen in het park van Morgans woning aan Park Side-Avenue, zou zeer verwonderd zijn geweest, wanneer hij, verscholen achter dichte heesters, die hen helemaal aan het zicht van buitenaf onttrokken, daar drie mannen aan te treffen, die met de meeste aandacht alles in het oog hielden wat voor hen op de straatweg gebeurde. Geen mens echter dacht er aan in deze wijk, die enkel bewoond werd door heel rijke lieden, die groten van Wall-Street en andere multi-miljonairs, die tijdens de wintermaanden, wanneer ze niet in Florida of Californië vacantie namen, hier resideerden.

Ofschoon de maand November reeds begonnen was, was de temperatuur nog zeer dragelijk. De lucht was zoel en vochtig en wees op naderende regen, iets wat de zwaarbewolkte lucht ten overvloede deed uitschijnen. Af en toe deed een windvlaag de bladeren van het struikgewas en van de hoge bomen, die de villa omringden, luid ritselen, iets wat twee van de drie mannen te baat namen om op fluisterenden toon enkele woorden te wisselen. Op het ogenblik van het verhaal was het de jongste der twee die op zachte toon aan zijn oudere gezelschap vroeg :

— Ben je er zeker van, Williame, dat het voor deze avond is ? Van sinds we hier zijn gekomen heb ik in het huis van Morgan nog geen beweging gezien.

— Dat kan ook moeilijk, Charles, vermits alle bedienden afwezig zijn.

— Het zou mij in ieder geval heel wat waard zijn, bromde de jonge man, wanneer ik daarbinnen een kijkje zou kunnen nemen. Deze absolute stilte begint me op de zenuwen te werken.

— Je verliest er niets bij met te wachten, Charles. Als binnen enkele minuten de poppen aan het dansen gaan zul je geen gelegenheid meer hebben om je te vervelen of nerveus te worden.

— Ik wou dat we al zover waren, fluisterde Brent terug. Het is nu vijf minuten vóór acht en...

De woorden die de jonge man er nog wilde aan toevoegen bleven hem in de keel steken. Het bekende, klaaglijk geloei der sirene van een overvalswagen der politie deed zich reeds dicht in de nabijheid horen. Brent keek Rafles onrustig aan en ook deze laatste had het hoofd opgeheven en scheen in gedachten iets na te gaan.

— Begrijp jij er iets van, Williame ? vroeg Brent, wiens zenuwen geheel gespannen waren.

De Grote Onbekende schudde ontkennend het hoofd.

— Misschien heeft het niets te betekenen, Charles, maar het is ook mogelijk dat door het onverwachte optreden van de politie de boeven hun plan zullen uitstellen.

De profetie van Rafles zou echter niet waarheid worden, want met piepende remmen en in snelle vaart draaide de politiewagen Park Side-Avenue op, vijfhonderd meter van de plaats af waar de drie mannen verscholen zaten.

Rafles, die de situatie onmiddellijk doorzag wierp Brent een snelle, veelbetekende blik toe en zei :

— Er is iets verkeerd gelopen, Charles. Kom, James, laten we maken dat we hier vandaan komen ! Cullingham heeft waarschijnlijk lont geroken en de politie op ons afgestuurd en ik ben er niet op gesteld om uitleg te geven over mijn aanwezigheid hier.

Onder het uitspreken van die woorden had Rafles zich door het struikgewas heengeworsteld en rende in de richting van het openstaande hek, op de voet gevolgd door de beide anderen. Toen ze de straatweg bereikten was de auto der politie nog slechts vierhonderd meter van hen verwijderd en de drie mannen, snel als hazenwindhonden, legden de afstand, die hen van hun auto scheidde, welke in een zijstraat kortbij stond geparkeerd, in recordtempo af. Het was een grijze wagen van het gestroomlijnde type, die Rafles speciaal, met het oog op alle eventualiteiten had gehoord, en die zonder moeite de 150 km. per uur kon afleggen. Als pij-

len uit een boog vlogen ze de auto binnen met Handerson achter het stuur, die onmiddellijk inschakelde. De motor sloeg onmiddellijk aan en met een ruk zette de wagen zich in beweging.

Het was trouwens hoog tijd want van uit de politiewagen had men de drie rennende gestalten opgemerkt, en zonder het feit dat de politiewagen een ogenblik had moeten stilhouden voor de villa van Morgan om enkele agenten af te zetten, zou het de vraag geweest zijn of Rafles en zijn beide gezellen hun eigen auto hadden kunnen bereiken.

Hoe kort het oponthoud van de politiewagen ook duurde, toch gingen er enkele kostbare seconden teloor, seconden die de Grote Onbekende en zijn metgezellen gretig te baat namen.

Op het ogenblik dat de wagen van Rafles in volle snelheid uit de zijstraat schoot, was de politieauto hen op vijftig meter genaderd. Rafles die een blik wierp door het achterraitje, floot betekenisvol tussen de tanden en gaf Handerson bevel de vaart zo hoog mogelijk op te drijven. De was voor de achtervolgden een geluk dat er slechts zeer weinig verkeer van voertuigen heerste, en Handerson die New-York van vroeger reeds kende, lette er wel op de minst drukke straten uit te kiezen. Rafles had hem opdracht gegeven de afstand tussen beide voertuigen zoveel mogelijk te vergroten en zo mogelijk de politieauto van zich af te schudden. Het was dan ook te danken aan de meesterlijke wijze waarop de reus wist de wagen te manoeuvreren, dat hij spoedig honderd, daarna tweehonderd en tenslotte driehonderd meter op de achtervolgens wist uit te lopen. Maar ondanks het feit dat Handerson op levensgevaar af de hoeken nam, slaagde hij er niet in deze voorsprong te vermeerderen, te meer daar hij nu in een drukker stadsgedeelte was gekomen en zijn oorspronkelijke snelheid had moeten verminderen.

Na de eerste ogenblikken van spanning was Brent langzamerhand tot zichzelf gekomen en wendde zich tot Rafles die zich af en toe door de ruit van het achterraampje over de toestand vergewiste.

—Ik geloof, Williame, dat ik een vergissing heb begaan en dat het mijn schuld is dat alles is misgelopen.

Rafles keek Brent onderzoekend aan.

— Hoe kom je daarbij, Charles ? vroeg Rafles verwonderd.

— Wel, Williame, het is me plots te bin-

nen geschoten toen ik het geloei van de sirene van de politiewagen hoorde. Je herinnert je het bezoek van Rosita Vaughan, is het niet ?

Rafles knikte bevestigend.

— Ik begrijp niet in welk verband deze beide dingen kunnen staan.

— Dat omt omdat je niet van alles op de hoogte bent, Williame. Toen die vrouw mij smeekte haar tegen Cullingham te beschermen, heb ik in een onbewaakt ogenblik onze identiteit verraden.

— Je bedoelt toch niet ? zei Rafles verschrikt — dat je haar je werkelijke naam hebt gezegd ? Namelijk, dat je de secretaris bent van Lord Aberdeen ?

— Dàt nu precies niet, Williame, maar ik deed haar verstaan dat wij niet degenen waren waarvoor wij ons in New-York uitgaven.

Rafles slaakte een zucht van verlichting en haalde dan onverschillig de schouders op.

— Het was werkelijk héél dwaas van je, Charles. Het kwaad is echter niet zo groot als ik in aanvang vermoedde. Indien Cullingham echter de man is waar ik hem voor houd, heeft hij onmiddellijk de zaken gecombineerd, nadat jouw loslippigheid tegenover zijn minnares hem op een spoor had gebracht. Met de persoonsbeschrijving die Sloan ongetwijfeld van Handerson heeft gegeven, moet het voor die vrouw niet heel moeilijk geweest zijn om tot de conclusie te komen dat wij de mannen van de Continental Bank waren. Het spreekt van zelf dat die ontdekking Cullingham tot de grootste omzichtigheid heeft aangezet. Ongetwijfeld heeft hij ons van dat ogenblik af stap voor stap laten volgen en al onze bewegingen doen bespieden, zodat mijn bezoek aan de villa van Morgan door hem werd voorzien. Ik moet zeggen dat die man gevaarlijker is dan ik ooit had kunnen vermoeden en het lijdt geen twijfel dat die bevallige gezelschapsdame met opzet haar handtasje heeft laten liggen toen ze samen met Miss Morgan het vertrek verliet.

Brent, die bij het horen van deze woorden schuld bewust het hoofd op de borst had laten zinken, zei bitter :

— Het is alles mijn schuld, Williame ! Ik heb me aangesteld als een dwaas en alles wat die feeks mij opdiste, heb ik als de eerste de beste schooljongen geslikt.

Rafles, die helemaal niet ontevreden was over de afwisseling die de achtervolging door de politie met zich bracht, keek de jonge man medelijdend aan, en om hem op te

monteren zei hij :

— Trek het je niet zó erg aan, Charles; niets zegt immers dat ook zonder jouw ver-gissing van een ogenblik, Cullingham onze ware bedoelingen niet zou hebben achterhaald. Het verwijst treft eerder mezelf, daar ik de man al te zeer onderschat heb en niet voldoende voorzorgen heb genomen om mijn bewegingen voor zijn spionnen te verbergen.

— Tracht mij niet te verontschuldigen, Williame; niet dat ik zulks niet op prijs stel, maar je zult me toch niet kunnen overtuigen.

Tijdens dit gesprek had Rafles voortdu-rend verder naar de politiewagen uitgekeken. Toen hij zag dat de afstand tussen beide auto's steeds dezelfde bleef en Handerson reeds een paar keer een waarschuwend ge-brom had horen uitstoten, dat voor Rafles voldoende was om te begrijpen dat de toe-nemende drukte van het verkeer bij de hui-dige snelheid op de duur gevaarlijk zou wor-den, te meer daar een paar verkeersagenten reeds alarm hadden geslagen, toen ze in ra-zende vaart voorbijstoven, wendde hij zich tot Handerson :

— James, neem de kortste weg naar de 42° straat. Als je in de buurt komt zal ik wel zeggen wat je te doen staat.

Brent keek Rafles vragend aan.

— Wat ben je van plan, Williame ? Met die politiewagen op onze hielen kunnen we toch niet naar onze woning terug ? We zou-den onmiddellijk ingesloten worden.

— Het is ook niet mijn bedoeling, Char-les, dat jij en Handerson meegaan — zei Rafles lakonisch.

— Je bedoelt toch niet, Williame, dat je om ons te redden je aan de politie gaat over-leveren ?

— Zo een vaart zal het wel niet lopen, zei Rafles glimlachend. Luister wat mijn be-doeling is : wanneer James erin slagen kan de afstand tussen ons en onze achtervolgers nog honderd meter te verhogen, zal ik bij de omdraai van de 42° straat uit de wagen springen. Te dien einde moet James zijn snelheid voor enkele ogenblikken tot dertig kilometer terugbrengen. Vooraleer dan de auto van de politie de draai heeft bereikt, zal ik reeds kans gezien hebben onze woning binnen te glippen. Ik twijfel er niet aan dat James er ten slotte in slagen zal de politie-auto van zich af te schudden, eenmaal hij de kans heeft de hoogste snelheid te ontwikke-len. Eenmaal dat gebeurd is verlaten jullie beiden de wagen en begeven jullie je onder een of andere vermomming naar Man-

hattan waar ik jullie in het Moonshine-Hôtel zal opwachten.

— Maar wat voor zin heeft het de wagen te verlaten, Williame ? Het ware toch een-voudiger dat we alle drie samen bleven en dat James vlug tracht minder drukke straten te bereiken, zodat we op een gegeven ogen-blik de auto kunnen verlaten en de politie van ons spoor brengen.

— Om Cullingham met succes verder te bestrijden, Charles, is het nodig dat ik de beschikking heb over enkele voorwerpen die zich in onze woning bevinden. Wanneer ik nu van de gelegenheid geen gebruik maak, zal het mij niet meer mogelijk zijn ze te be-machtigen, daar het geen twijfel lijdt of Cul-lingham heeft ons adres aan de politie reeds overgemaakt. Het spreekt van zelf dat, wan-neer wij er nu in gelukken te ontsnappen, de politie onmiddellijk een onderzoek in het huis van de 42° straat zal instellen en het verder zal doen bewaken.

— Maar ware het niet beter, Williame, dat we voorlopig van onze strijd tegen Culling-ham afzagen ? De man is nu gewaarschuwd en zal ongetwijfeld op alles voorbereid zijn.

— Niet als we onmiddellijk toeslaan, Char-les. Op het ogenblik verkeert hij in de waan dat wij in handen van de politie zijn; en trouwens, wat je voorstelt is eenvoudig be-lachelijk. Ik zou het mezelf nooit kunnen vergeven indien ik nu de strijd moest opge-ven en mij zodoende als verslagen moest beschouwen. Als ik dät zou doen zou John Rafles niet langer meer John Rafles zijn ! En er is trouwens ook nog iets anders : ik wil weten wat er met Miss Morgan gebeurd is, want ik twijfel er aan of Cullingham van zijn plannen heeft afgezien.

— Als je het op die manier beschouwd, Williame, dan zeg ik niets meer. Ik zal echter een zucht van verlichting slaken als ik je te Manhattan zie opdagen !

— Je maakt je nodeloos zorgen, Charles, want mijn kansen om te ontsnappen zijn veel groter dan die van jullie beiden. Maar ik zie dat we onze bestemming naderen.

Rafles boog zich naar Handerson toe en zette hem zijn plannen uiteen. De reus die er niet aan dacht zijn meester in iets te weer-spreken, knikte slechts even instemmend met het hoofd en maakte zich klaar om het bevel uit te voeren. De politieauto was nu onge-veer 350 meter achter, toen Handerson, die al zijn talenten als chauffeur demonstreerde, de auto met een scherpe, gevaarlijke draai om de bocht heen deed schieten; op hetzelf-

de ogenblik trapte hij, op gevaar af de auto te doen kapsijzen, de remmen in. Raffles had de kruk van het portier neergedrukt en wachtte nog slechts op het ogenblik dat de juiste snelheid zou zijn bereikt. De auto bevond zich nu juist ter hoogte van hun woning en net toen Raffles, na nog een bemoedigende blik op Brent te hebben geworpen, de sprong wilde wagen, viel het glas van het portierraam rinkelend aan scherven, terwijl ook langs nog verschillende andere zijden de auto door kogels werd doorboord.

Raffles was een ogenblik verbleekt, had het portier met een ruk dichtgetrokken en was op zijn zitplaats teruggevallen, terwijl hij riep :

— Full speed ! Handerson !

— Wat gebeurt er toch, Williame ? vroeg Brent op verschrikten toon.

— Niets bijzonders, Brent. Het was slechts een soort begroeting van Cullingham die zijn maatregelen bijzonder goed schijnt te hebben getroffen ! Blijkbaar heeft hij slechts het ogenblik afgewacht dat wij de woning verlieten om ze door leden van zijn bende te laten betrekken. Hij schijnt blijkbaar niets over het hoofd te hebben gezien, zelfs niet onze eventuele ontsnapping aan de politie !

— En wat gaan we nu verder doen, Williame ?

Raffles haalde de schouders op en wilde juist iets antwoorden, toen een geweldige knal weerklonk en de auto als een dolgeworden dier in een gevaarlijke zig-zag over de straatweg reed, de inzittenden als met reuzenhanden dooreenschuddend. Handerson vloekte luidkeels en het was slechts aan zijn jarenlange ervaring en handigheid in dergelijke situaties te danken, dat de wagen niet ergens tegenaan terecht kwam en te pletter sloeg. Met een geweldige krachtinspanning gelukte hij erin de auto in bedwang te houden en te doen stoppen, terwijl Raffles boven het gekrijs der remmen Brent toeschreeuwde :

— Dààr heb je het antwoord, Charles ! Blijkbaar is de politie het spelletje beu geworden en heeft het voorbeeld van de mannen van Cullingham gevolgd, zij het echter met meer succes. Het zal er nu opan komen te rennen zoals je nog nooit in je leven gedaan hebt, indien je vrijheid je lief is !

Nog voor de wagen geheel tot stilstand was gekomen, waren de drie mannen eruit gewipt en met een vlugge blik zag Raffles dat de politiewagen zich op slechts tweehonderd meter afstand van hen bevond.

De drie mannen hadden een geweldige spurt ingezet en het was een voordeel dat de straat haast zo goed als verlaten was, zodat niets hun op hun weg hinderde. Ze hadden een dertigtal meters gelopen, toen de politiewagen stilhield op de plaats waar hun stukgeschoten auto zich bevond. De achtervolgers schenen niet veel consideratie in acht te nemen, want weldra floten enkele kogels hun om de oren, juist op het ogenblik dat Raffles, die vooraan ijfde, een slop inliep, gevolgd door zijn beide metgezellen.

Raffles wist, dat, indien hij niet spoedig een uitweg vond, de politie hun weinig kans zou laten, en hun aanhouding slechts een kwestie van enkele minuten zou zijn. Reeds hadden enkele agenten de achtervolging ingezet, terwijl de anderen met de auto achteraan kwamen. Het was een geluk dat de slop te smal was om de auto doorgang te verlenen, zodat de chauffeur zich genoodzaakt zag een heel blok om te rijden, in de hoop de vluchtelingen daar op te pikken.

Die kans zou Raffles hun echter niet gunnen.

Na het mislukken van Raffles' plan om de woning in de 42° straat te bereiken, had Handerson een weg ingeslagen, die buiten de stad voerde. Het springen van de band had echter dit opzet verijdeld en de mannen hadden de wagen moeten verlaten op een weg, die tussen allerlei grote gebouwen en pakhuizen leidde. Met een oogopslag had Raffles gezien dat ze in de havenwijk verzeild waren geraakt en toen hij, halfwege het slop gekomen, de deur bemerkte van een gebouw dat blijkbaar dienst deed als opslagplaats, griste hij snel naar zijn lopers, opende vliegensvlug de deur en de drie mannen wipten binnen juist op het ogenblik dat de eerste der achtervolgende agenten op enkele meters afstand was gekomen en in het wilde in hun richting vuurde. Voor de man echter van zijn verbazing bekomen was, had Raffles de deur voor zijn neus dichtgeworpen, zodat het slot met een klik was teruggesprongen.

Gewapend met een elektrische zaklamp baanden de drie vluchtelingen zich een weg door de kris-kras verspreide kisten en zakken naar het andere einde van het gebouw toe waar een tweede deur door Raffles op dezelfde wijze geopend als de eerste, op een binnenkoer uitgaf.

Zonder tijd te verspillen met woorden, en hijgend van inspanning, klauterden de mannen over verschillende omheiningen en hek-

ken, op die wijze de afstand tussen hen en de politie vergrotend. Met het instinct dat hem reeds zovele malen had gered, bewoog Raffles zich in rechte lijn naar de rivier toe, daar hij ervan overtuigd was dat de politie onmiddellijk een groot gedeelte der haven zou omsingelen en de Grote Onbekende er zich van bewust was dat zij zich slechts zouden kunnen redden, indien zij zich aan deze omsingeling zouden kunnen onttrekken.

Zonder zich te bekommeren om hun kleding, die bij deze tocht in de duisternis en over allerlei hindernissen er veel van zijn fatsoen bij inschoot, slopen de drie mannen geruisloos en snel en van iedere denkbare dekking gebruik makend steeds verder Westwaarts, terwijl achter hen de politie een ware klopjacht organiseerde en de fluitsignalen met hun schrille klank de stilte verscheurden.

*

* *

Het was een feit dat het plan van Mac Cullingham om Raffles in de val te doen lopen, schitterend was uitgewerkt. Dit kon zonder moeite gebeuren daar Pete en zijn mannen elke beweging van Raffles en zijn vrienden op de voet gevolgd hadden en Cullingham dus volledig op de hoogte was van het doen en laten zijner tegenstanders. Hij had daarbij alles op één kaart gezet, het erop waggend dat een kleine fout voldoende was om hem de gehele inzet van het spel te doen verliezen. Het moet echter gezegd worden, dat de organisatie van Cullingham tot in de kleinste onderdelen perfect werk had geleverd, zodat, toen de bendeleider er volkomen zeker van was dat Raffles zich rond acht uur in de omgeving van Morgans villa zou bevinden, hij zijn laatste schikkingen had getroffen.

Rond zeven uur, juist toen de bedienden van Morgan tot de laatste toe zich naar het clubhuis hadden begeven, de woning aan de hoede van de oude huisknecht achterlatend, was Sloan met zijn mannen komen opzetter. Jenny de gezelschapsdame van Miss Morgan, die op de hoogte was gebracht van de plannen, had een paar minuten na het vertrek der bedienden de huisknecht met een gefingeerde boodschap, zogezegd bestemd voor de multi-millionnaire, naar de club gezonden, terwijl ze bij die gelegenheid de

huisdeur voor haar medeplichtigen had open gelaten. Het kostte Sloan dan ook weinig moeite om de beide verschrikte vrouwen, die geheel alleen waren achtergebleven, want Jenny moest ook dan nog de comédie verder spelen, en werd door de gangsters op een stoel vastgebonden, te overweldigen. Ophelia had zelfs niet den tijd gehad om een kreet te slaken en werd enkele minuten nadat de bende het huis was binnengevallen, geheel bedwelmd onder de invloed van chloroform, naar de gereedstaande auto overgebracht, die onmiddellijk koers zette naar Manhattan, waar het stoomjacht van Cullingham onder stoom en vertrekkensgereed wachtte.

Nadat het eerste gedeelte van het programma succesvol met de ontvoering van de millionnairesdochter was besloten geworden, begon Cullingham met de uitvoering van het met zorg voorbereide, tweede gedeelte waarin Raffles de hoofdrol moest spelen.

Hierbij maakte hij gebruik van zijn werktuig, dat hem reeds zoveel onschatbare diensten had bewezen, namelijk de man die hem steds op de hoogte stelde van alle plannen die de politie te zijnen opzichte smeedde.

Deze man, die een der voornaamste posten op het hoofdbureau van de politie vervulde, liet het voorkomen als was hij op de hoogte gekomen van een plan dat Raffles had gesmeed om de dochter van de multi-millionnaire Morgan te ontvoeren. De bewijzen die hi daartoe verschaften en welke hem door Cullingham waren bezorgd, waren zoo concreet, dat de politie geen ogenblik aan de echtheid ervan twijfelde. Het vervolg laat zich dan ook gemakkelijk raden: in de waan gebracht, dat de ontvoering rond acht uur zou plaats grijpen en slechts nog over enkele minuten beschikkend, had de dienstdoende hoofdcommissaris op staande voet een overvalswagen doen uitrukken, dezelfde die de achtervolging op Raffles had ingezet, met het gekende gevolg.

En intusschen waren Sloan en zijn medeplichtigen in snelle vaart met hun slachtoffer naar Manhattan gesnel, waar het stoomjacht onmiddellijk het anker lichtte en naar de volle zee stoomde, terwijl Raffles, geheel onkundig van wat zich voor zijn aankomst in de woning van Morgan had afgespeeld, in een even weergalozen als stoutmoedigen vlucht, aan de vervolging der politie trachtte te ontsnappen...

*

* *

